

Tengernek Csillaga

Mária korszakának lapja

2011. márc.–ápr.
XVI/2. szám

Ára: 290,- Ft

Szeged-Alsóváros – kegyszobor

A nicea-konstantinápolyi hitvallás

A vasárnapokon és főünnepek szentmiséin mindnyájunk által mondott „nagy” hiszekegyet a Konstantinápolyban lezajlott második egyetemes zsinaton mondta ki az Egyház 381-ben. Mivel a konstantinápolyi zsinatot jogilag kezdetben nem tekintették egyetemesnek, ezért hitvallását sem vették azonnal figyelembe, ezért az efezusi zsinat 431-ben – ami a harmadik egyetemes zsinat volt - csak a Fiúnak az Atyával való egylényegűségét hirdető hitvallásra hivatkozott, ami Niceából, az első egyetemes zsinatról (325) származik. Csak a negyedik egyetemes zsinat, a kalkedoni hirdette ki a konstantinápolyi hitvallást 451-ben az egész Egyházra vonatkozóan. A kalkedoni atyák a konstantinápolyi hitvallást a niceai hitvallás megerősítésének tekintették.

A nicea-konstantinápolyi hitvallás, amely a Szentléleknek a Fiúval és az Atyával való egylényegűségét fogalmazta meg, Nagy Szent I. Leó pápától (440-461) kapta meg végleges megerősítését. A hitvallás szövege, teológiai tartalma a források szerint azonban már a konstantinápolyi zsinat előtti időkben, az egyházatya Szalamiszi Szent Epiphániosz püspöknek (Kr. u. 315-403) az írásában is fellelhető.

A nicea-konstantinápolyi hitvallás magába foglalja mind a niceai, mind a nyugati apostoli hitvallást. A niceai szöveg krisztológiai részéből csak a Fiúra vonatkozó állítás hiányzik: „az Atya lényegéből”. A keleti és a nyugati szövegekhez pedig hozzátették a jeruzsálemi keresztelési hitvallásból származó betétet: „országának nem lesz vége”.

A hitvallás (gör. Szümbolon, lat. professio fidei, Credo) eredetéről és jelentőségéről tanít bennünket a Katolikus Egyház Katekizmusa (num. 186-192). Az apostoli Egyház a hitét kezdettől fogva rövid és törvényerőjű formulákban fejezte ki és adta át mindenkinek. (Vö. Róm 10,9; 1Kor 15,3-5.) De már nagyon korán hitének lényeges tételeit szerves és tagolt összefoglalásokba akarta gyűjteni, elsősorban a keresztségre készülők számára: „a hit összefoglalása nem úgy készült, ahogy embereknek tetszett; hanem az egész Szentírás legfontosabb tanításait állították benne össze egységes hittanná. Miként a mustármag apró magocskában rejt a sok ágat, úgy tartalmazza a hit ezen összefoglalása néhány szóban az Ó- és az Újszövetség teljes vallási ismeretét.” (Jeruzsálemi Szent Cirill: Catecheses illuminandorum 5,12)

A hit e rövid összefoglalásait „hitvallásoknak” nevezzük, mivel röviden összefoglalják azt a hitet, melyet a keresztények vallanak. „Credo”-nak is nevezzük, mert latinul általában a Credo, ’Hiszek’ szóval kezdődnek. A „hit szimbólumai”-nak is nevezik őket.

Az ókeresztény egyházban keresztségi hitvallásának szövegéért a püspök felelt. Ilyen hitvallások olvashatók már Szent Jusztinosz, Szent Ireneusz, Tertullianus és Szent Cypriánus műveiben is. A keresztényüldözések idejéből fennmaradt vértanúakták szintén tartalmazznak hitvallásokat. De ismert a Szent Atanáz-féle szimbólumnak is mondott „Quicumque”; (DS 75-76.) valamint egyes zsinatok hitvallásai, mint a Toledói, a IV. Lateráni, a II. Lyoni, a Trienti (Professio fidei Tridentina: DS 1862--70.) Zsinatoké. Egyes pápák is hagytak örökül hitvallást, mint a „Fides Damasi” (DS 71-72.) vagy a VI. Pál pápa által készített „Isten népének Credója” 1968-ból. A hit összes szimbóluma között kettő egészen különös helyet foglal el az Egyház életében: az apostoli hitvallás és a nicea-konstantinápolyi.

Az apostoli hitvallás az apostolok hitének hűséges összefoglalása. Ez a római Egyház ősi keresztségi hitvallása. Ezért van nagy tekintélye: „Ez az a hitvallás, melyet a római Egyház őriz, ahol Péternek, az első apostolnak volt a széke, s ahova ő hozta el a közös hit tanítását”. (Szent Ambrus: Explanatio symboli). A nicea-konstantinápolyi hitvallásnak nevezett szimbólum nagy tekintélye onnan van, hogy a két első egyetemes zsinattól (325 és 381) származik. Kelet és Nyugat nagy egyházainak mind a mai napig közös hitvallása. Imádkozzuk mi is mindig buzgó szívvel.

Fülep Dániel

Szemek, amelyek a Szűzanyát látták

Luigi Moresco

Mire tanít a két gyermek?

Kinyilatkoztattad a nagy dolgokat a kicsinyeknek. (Mt 11,25)

Újra gyermekké kell lennetek. (Ján 3,7)

Van az Evangéliumnak egy része, ahol Jézus belső ujjongásának úgy ad kifejezést, hogy az az egyszerűségnek és alázatosságnak legnagyobb dicsőítése. A Szentlélekben örvendezve így szól: „Hálát adok neked, Atyám, hogy elrejtetted ezeket a bölcsék és okosak előtt, és kinyilatkoztattad a kis-

dedeknek.” Ez egyike az egész Evangélium legtöbbet mondó lapjainak; Jézus magasztalja az Ég gondoskodását, mely megjutalmazza az alázatosság kiválóságát.

Az alázatosság kiüresíti az embert, hogy Isten töltsse be; ez a legbiztosabb út az Ő elérésére. Ez a szükséges föltétele az erénynek és a tökéletességnek. Szűz Máriáról is azt mondja Szent Bernát, hogy bár „tetszett Istennek szüzesége miatt, mégis alázatossága miatt érdemelte ki, hogy Isten anyja legyen.”

Ez a titka annak, miért szólott Isten a világhoz a portugáliai Fatimában Aljustrel három kis pásztor: Jacinta, Francisco és Lucia által.

A nagy fölfedezések, a szemérmetlen élvezetek és főképp a bálványozásig fajult gőg korában – gondoljunk az emberfölötti emberre – e korban Isten három írni-olvasni nem tudó gyermeket használt föl, hogy utat mutasson a világnak. Ezen az úton járva megigazulhat és megoldhatja kínzó válságait.

Isten a kicsinyekkel Szűz Mária anyai hangján át érintkezik, az ő gondviselő jósága ezt az irgalom-hidat vetette a világ fölé. Ők kristályos egyszerűségükkel és keresztségi tisztaságukkal válnak az égi érintkezés méltó szereplőivé és az isteni titkok hiteles letéteményeseivé. Az Úr Jézus bizonyos módon már életében is szentnek nyilvánította őket. Egy napon, amikor az apostolok tudni szerették volna, hogy közöttük ki a legnagyobb, figyelmüket egy gyermekre irányította és így szólt: „Ha nem letetek ilyenekké, nem mentek be a mennyek országába...; a kisdedeké a mennyek országa.”

De van még egy más szemszög is: a gőgös majdnem mindig tisztátalan, mert a kettő között kölcsönös összefüggés van, amit így lehet megfogalmazni: a tisztátalanság az érzékek gőgje, csak az egyszerű és tiszta szívükkel érintkezik, akikben nincsen csalafintaság, sem kibúvók, sem álszentkedés, hanem egyenesen, tiszta szándékkal indulnak az Ő keresésére. „Boldogok a tisztaszívűek, mert ők meglátják Istent!” A Szentlélek kiváló szeretettel lakik a tiszta szívekben, a gyermekek szívében, mert tiszta tükrök, amelyek átengedik a fényt; a fényt, amely Isten. A tisztaság a lélek füle, és amilyen mértékben finom és érzékeny az, olyan mértékben érti meg Jézusnak, az örök tisztaságnak, benső titkait.

Tehát új megvilágításban érthetjük meg Jézus különös szeretetét: „Engedjétek hozzám a kisdedeket.”

A fatimai pásztorok gazdag kegyelmekkel jönnek s az üdvösség hírének válnak tanúivá és hitvallóivá. Jacinta és Francisco, akik már az erdei temetőben pihennek és megdicsőülésüket várják, ezekből a lapokból úgy beszélnek,

mint akiknek tekintélyük van. Isten, aki megveti a büszkét és örülségükben magukra hagyja őket, ezeknek megadta egy rendkívüli tanítómesterség adományát, hogy az eltévelyedett emberek ismét bocsánatot és békét találhassanak és hogy az egek megadhassák a földnek az irgalom harmatját.

Reggel van. A keleti égboltot halványan megvilágítja a hajnal. Egy erős hang három gyermeket hív; ketten testvérek, Francisco és Jacinta, és a harmadik, Lucia, az unokatestvérük. Álmos szemük a hajnali derengésben az utolsó csillog ragyogását keresi, amely nyugaton késlekedik s a nap már üldözőbe vette. A völgy erdőire lassan leereszkedik a párás ködköpenyeg. Hajnalhasadáskor a nap első merész sugarai megcsókolják a Sierra legmagasabb hegylancát, hogy azután egészen az alig látható szakadékokig szálljanak alá.

Egy juhakol ajtósarkai megcsikordulnak és a juhok bégetése – ez a nap három kis társának szóló üdvözlés – egyszersmind a természet öntudatlan imádsága.

A kisgyermek a juhokat a legelő felé hajtja, miközben a reggeli átlátszóban úgy alszanak a kis fehér házak, mintha elszenderedtek volna. A tekintet messze kalandozik, amerre a zöldön túl a föld párázik a születő nappalnak fenséges szépségében. A kis pásztorok folytatják reggeli imádságukat. Csöndes tekintetük gyermeki ártatlansággal fedezi föl minden egyes óra szépségét: a forrás csobogása a mezők között, csöndbe burkolódzó fehér kis tanyák, sűrű erdők és kristályos patakok, amelyek visszatükrözik a teremtés sokféle összhangját – folytonos szemlélődése ez és az ártatlan szívnek néma himnusza az örök időktől való Szépséghez.

Az órák ártatlan játékok és egyszerű beszélgetések közt telnek, míg a fűben a napégette hegygerincen nyugodtan legel a nyáj.

Dél van. A hegység mély csöndjét megtöri és fölvidítja a ujjongó hangzúgás, amely zöld, meredek lejtőkön függő falvakból száll alá, a délidő élénk fényébe merült tündöklő falvakból. A levegőt eltölti a vidáman teljesített kötelesség zenéje s a becsülettel kiérdemelt pihenés örömeire hívogat.

A kis gyermekek egy forrás mellett előszedik zsebükből az ebédjüket: kenyeret és némi kis tegnapi maradékot.

Azután Szűz Mária imájának ideje van, régi hagyományos szokás ez, még édesanyjuk térdén tanulták. Az őket megelőző nemzedékek lelki öröksége ez. Ők kicsi, öntudatlan birtokosai egy nagy kincsnek, amelyet teljesen értékelni nem tudnak. A mező fűvén térdelve mondják a rózsafüzért, vagy valamely barlang oltalma alatt, vagy egy gesztenyefa árnyékában: Üdvözlégy Mária malasztal teljes... Imádkozzál érettünk, bűnösökért, most...

1916-ban, éppen abban az órában, a tavasztól őszi terjedő időszakban, háromszor jelenik meg nekik egy angyal és tudtukra adja, hogy Jézus és Mária Szívének velük irgalmassági terve van és figyelnek az ő könyörgéseikre. 1917 májusában pedig a Szentszűz jelenik meg nekik abban az „óra”-ban, buzdítja őket, hogy jól végezzék a rózsafüzért és meghívja őket a következő hónapokra, októberig, öt más találkozásra és bátorítja őket, hogy imádkozzanak és szenvedjenek a szegény bűnösökért.

„Az én hazám az ég” – felelte Lucia kérdéseire a szomorúság fátylába burkolt fehér látomás.

A találkozások rendszeresen következnek egymás után, kivéve augusztusban. Ekkor kényszerűségből megszakítják őket: a polgármester a két kis gyermeket börtönbe veti és igen kemény próbára teszi. De a Szentszűz néhány napi késedelemmel egy más helyen ismét megjelenik. A kegyelmek egész hősköteménye bontakozik ott ki. Fokozatos tanításban részesít az Anya a három kicsi gyermeket, a lelkiélet útjára tereli őket látomásokkal és benyomásokkal. Megmutatja nekik a poklot, rájuk bíz titkokat, ezek közül néhány a mai időkre vonatkozik, melyben élünk; szomorúnak mutatja magát az embereknek, különösen Istent illető bántalmazásaik miatt és az üdvösség útját a saját szeplőtelen Szívének tiszteletében jelöli meg, amely a emberiség békéjének és új áldásoknak forrása; egy kápolna fölállítását is kéri.

Így a két Marto-testvérnek külön látomásaikban haláluk előtt fölfelel a természetfölötti valóságok más távlatait.

Attól a május 13-tól kezdve a három pásztor élete a kegyelmek sorozata, folytonos védekezés a Sátán cselszövényei és erőfeszítései ellen, aki a keletkező ájtatosságot szeretné elfojtani.

Egy egész nemzet felocsudik zsibbadtságából és fölvidul a természetfölötti áramlattól. Önmegtagadásokkal teli zárandoklatok járnak Portugália utcáit. Jótétemények, csodák, megtérések és csodálatos dolgok jelölik az Ég jóakarátának és Szűz Mária irgalmasságának állomáshelyeit. Manapság Fatima a világ és Európa Mária-tiszteletének legnagyobb középpontja. És mindez egy rózsafüzér imádságból eredt, amelyet három kis pásztor egy sívár és barátságatlan hegyen, a déli napon imádkozott el. Azon a délutánon a három unokatestvér a jóllakott juhokat úgy hajtotta az akol felé, hogy a szemük még káprázott az égből alászállott nagy, fehér fénytől, szívük túlradt a rendkívüli üzenet nyomán keletkezett égi örömtől. Hanem attól az órától kezdve egy felsőbb valóság olyan nyomot vésett életükbe, amelyet több el-törölni nem lehet. Az égi hang azt kívánta ártatlanságuktól, hogy legyenek

tanúi és hordozói a jó hírnek: Szűz Mária, a bűnösök anyja, ismét megjelent a világnak.

Kinn az alkonyat lángba borítja a Sierra többi csúcsát, a szürkületben elmosódnak a tárgyak körvonalai, nyugodtabb, szelidebb színárnyalatokat öltenek és minden földi emlék belevész az azúr-kékség csöndes végtelenségébe. Az égen millió csillag gyúlt ki és a távoli csillagok nyugodt tündöklése mint valami békés szivárvány borul három gyermek izgatott álmára. Szívük olyan, mint a habzó kehely, és Jacinta száján kibuggyan a fékezhetetlen izgalom árja: „Édesanyám, ma láttuk a Szent Szület!”

Olyan gyermekek mint a többi

Dicséretedet a kicsinyek és gyermekek hangja által tetted tökéletessé (8 zsolt. 3)

Francisco és Jacinta, a két pásztor, teljesen rendes gyermekek voltak. Ez kitűnik abból is, amit a szülőktől tudunk és Lucia szavaiból is. A jelek előtt semmi sem különbözteti meg őket más gyermekektől. Súlyos betegség sosem kötötte őket ágyhoz, kivéve a „spanyol”-t, amely szövődésményeivel sírba vitte őket. Életük egészséges, állandó kapcsolatban áll azokkal az alázatos dolgokkal, amelyek a hegyi lakók apró világát alkotják. Mindig szabad levegőn, az árnyas gesztenyefák vagy a nagy tölgyek alatt vannak, ezekben gazdag a hegyvidék. Fogócskáznak a hol kopár, hol mezős hegygerinceken, kezüket a forrásokba és a környék patakjaiba mártogatják, versenyeznek – mint Francisco tette – a madarak csattogását utánozva. És mindezt egyszerű kötelességteljesítés keretében teszik: legelőre terelik a juhokat, az itató vályúhoz hajtják, visszahívják, amikor hazaindulnak, és az est beálltával bezárják őket az akolba. A színtér igen szűk: a ház, a plébánia, barátai, a juhok és a természet, amely azon a környéken nem éppen dús, inkább rideg, – ezek járulnak hozzá a kissé darabos neveléshez, amilyen már a parasztnál lenni szokott. Azoknál az élet elemi követelményei előbbre valók minden érzelemnél – bár ezek sem hiányoznak, hanem gyakran kevésbé tudatosak és néha kevésbé mélyek. Dolgozni kell és korán kell kenyeret keresni! Amint koruknál fogva teheték, előbb Luciát, azután két kis unokatestvérét kenyérből, sajtból vagy valami előzőnap vacsora-maradékból álló batyúval fölverték az ágyból, mert legelőre kell hajtani a juhokat. A tanulás fényűzés. Elég, ha meggondoljuk, hogy abban az időben csak a fiúcskákat küldték iskolába és

közülük is minden családból csak egyet-kettőt, éppen csak azért, hogy írni, olvasni, számolni tudjanak, s hogy a család szerény háztartása számára néhány társadalmi jelentést megtehessenek. Különösnek látszik, hogy bár a Szent Szűz ajánlotta Luciának az olvasás megtanulását, édesanyja mégsem akart róla hallani. Egy napom megkérdezték Luciától:

„Hát így tartod meg a rendelkezést, hogy tanulj, amelyet az Úrnő adott neked?”

Lucia így felelt: „Hallgattam, nehogy anyámat vádoljam, aki akkoriban nem akarta nekem engedni, hogy iskolába járjak. Otthon azt mondták, hogy hiúságból akarok olvasni tanulni. Addig a kislányok közül majdnem senki sem tanult olvasni; az iskola csak a kisfiúk számára volt. Csak később nyitottak Fatimában iskolát leánykák számára.”

Nagy szeretet fűzte Jacintát Luciához; Franciskót Luciához kevésbé, talán mert a természetük különbözött. Ez az ártatlan szeretet kitűnik sok kis esemény elbeszéléséből, amelyeket Lucia leírt. Egyetértettek a játékok megválasztásában, bár mindegyiknek megvolt a saját kedves játéka. Komolyan sosem veszekedtek egymással és mindig együtt voltak. Meghatókká válnak ezek a jelentések a természetfölötti testvéri szeretetről, különösen a végső búcsú órájában: „Elmegyek a mennyországba, de ott majd megkérem az Úr Jézust és a Szentszűzet, hogy mielőbb hozzanak föl titeket is!” – mondta Francisco, mielőtt kilehelte lelkét. Lucia és Jacinta ezt felelték: „Sokszor üdvözljük az Úr Jézust és a Szentszűzet és mondd meg nekik, hogy annyit fogunk szenvedni, amennyit csak akarnak.”

Egyszerűségük kristálytisztá. Semmi csalafintaság, semmi hazugság sem teszi zavarossá jelentéseiket. Úgy látszik, hogy az őszinteség fötulajdonsága mindegyiknek. Jacinta az, aki édesanyjának kissé tartózkodó hangon azt mondja: „És ha nem hiszel, akkor a jó Isten reád is mér majd büntetést!” Ismeretes már az a kis esemény, amely a második meglelést megelőző estén történt, amikor Jacinta rá akarta bírni édesanyját, hogy menjen velük az Iria-medendébe. „De hiszen ma Szent Antalhoz kell mennünk – felelte anyjuk – a plébánia ünnepe van.” Erre Jacinta így folytatta: „Szent Antal csúnya, a Szentszűz pedig szép; de ha a Szentszűz azt fogja nekem mondani, hogy menjek Szent Antalhoz, akkor majd odamegyünk.”

Ki gondolná, hogy hegyvidéki kis paraszt gyerekekben ilyen finom érzésű költői lélek rejtőzik? Estefelé a két kis gyermek Luciára vár, hogy a legeltetésből hazatérjen, és alig hallják meg messziről a nyáj lármáját, Jacinta unokanénje elé siet, míg Francisco a ház előtt egy kőlépcsőn ül és

együtt mennek a régi sűrűbe, hogy játszanak, míg csak „a Szentszűz és az angyalok meg nem gyujtják lámpáikat az égben” (így nevezték a holdat és a csillagokat). Az a játék is hevítette őket, ki tud mindezekről többet mesélni. Francisco csodálkozva bámulta a fényes napkeltét és sokáig magányosan maradt, hogy kiélvezze a Sierra-hegylánc mögötti gyönyörű alkonyatok látványának örömét, míg az eget egészen lángba borította a fényár, amely az óceánba hanyatló napot kísérte. És így állt ott elgondolkozva, míg csak egy utolsó vándor fényugár maradt ott. Akkor így szólt: „Semmiféle lámpa sem oly szép, mint az Úr!” De Jacinta más véleményen volt, ő a Szentszűz lámpáját (a holdat) szerette, mert „az nem bántja a szemet”.

Máskor Francisco a napsugarakért lelkesedett, amelyek visszaverődtek a házak ablaküvegeiről vagy a fákon, a Sierra erdein szétszórt harmatcseppekről. Ezek úgy ragyogtak a napon, mint a csillagok, „amelyek ezerszer szebbek az angyalokéinál”.

Francisco igen szerette a madarakat és nem tűrte, hogy kiszedjék őket a fészkekből. Uzsonnakenyerének egy részét elmorzszálta és útjuk egyes helyein a kövekre szórta, hogy legyen mit enniük. Mikor látta, hogy közelednek, a nevükön szólította őket, mintha megérthették volna és azt akarta, hogy senki se közeledjék feléjük, nehogy megjedjenek. Így szólt hozzájuk: „Szegénykék, igen éhesek vagytok, jöjjetek, jöjjetek, egyetek.” Azok nem kérték magukat és seregtestül siettek oda. Az volt Francisco öröme, mikor látta, hogy telt begyecskével szállnak a fák tetejére és kedves csicsergéssel énekelnek. Ezt ő művészi módon utánozta és együtt énekelt velük. Egy napon találkozott egy fiúcskával, akinek kezében egy imént fölszedett kis veréb volt. Francisco fájdalommal telten két huszast ígért neki, ha szabadon engedi. A kis kópé ráállt, de előbb meg akarta kapni a pénzt. Francisco akkor rögtön az Iria-medence közelében egy ismerős házába szaladt, hogy kölcsön kérje a pénzt és kiszabadíthassa a foglyot. Mikor azután repülni látta, tapsolt örömeiben és így szólt: „Vigyázz, nehogy megint megfogjanak.”

Alig hallja meg Francisco a Szentszűz első megjelenésének napján, hogy „a mennyországba kerül, de csak miután sok rózsafüzért imádkozott”, ugrándozni kezd örömeiben és mellén keresztbefont karokkal azt mondja: „Ó Szűzanyám, annyi rózsafüzért imádkozom, amennyit csak akarsz!”

Olyan lelkek voltak, akik természetüknél fogva hajlottak a szépre, a jóra: Naturaliter-christianae!

Ismerjük játékaikat és énekeiket is, amelyeket Sierra-beli társaiktól tanultak és néha a nagyok szájából hallottak. Úgy játszottak, hogy köveket

hajigáltak, vagy eldugtak egy gyűrűt, vagy tekéztek, zálogosdit játszottak és kártyáztak is. Ezt Francisco különösen szerette. Két csomag kártyájuk volt. Francisco dudálni szokott s a leánykák az odaválói táncokat járták.

Egyik legszebb „pásztorének”, amelyik reánk maradt ez:

Szeretem Istent az égben, a földet is szeretem,

Szeretem a virágos rétet, Sierránk juhait kedvelem.

Szegény pásztorlányka vagyok, Máriához imádkozom,

Nyájam közepette a delelő nap vagyok

Megtanultam ugrándozni, mint a bárányok;

A föld vidámsága, a völgy lilioma vagyok.

Megvoltak a hagyományos ünnepek: így farsang idején mindenki hozott valamit, vagy olajat, vagy lisztet vagy húst és összegyűltek valamelyik házban. Mialatt a leányok a vidám lakomát készítették, azalatt a fiúk kinn voltak és késő éjszakáig táncoltak. A tizennégy évnél fiatalabb fiúk utánozták az idősebbeket. Ugyanazt tették. Mindez hozzájárul, hogy megismerjük vidám gyermekségük színterét. Nem hiányoznak a kis tréfák sem. Ezekben annyi az egyszerűség, hogy a szentferenci „Fioretti”-re emlékeztetnek. A jelenések után egyszer Francisco visszavonult, hogy egy bokor tövében magányosan imádkozzék. Sokkal mélyebben eltöltötte a vágy, hogy a megsértett Úr Jézust megvigasztalja, semmint hogy a bűnösöket a pokolból kiszabadítsa, amint ezt Jacinta tette. Egyszerre csak Luciához segítségért kiabált. Mindketten odaszaladtak és térdepelve, remegve találták. Nem volt ereje, hogy felálljon. „Mi történt? Mi bajod?” – kérdezték tőle, s a félelem elfojtotta hangjukat. „Volt itt egy nagy állat, olyan, amilyen a pokolban van és tüzet lehel!” A két unokatestvér nem látott semmit. Nevetni kezdtek és így szóltak: „Sosem akarsz a pokolra gondolni, nehogy félj és most te remegsz elsőknek!”

Mégis különböző kis hibáik is vannak. Emberi gyarlóságok ezek. Teherként hordozzuk ezeket a születésünk napjától fogva. Jacinta néha szeszélyes és makacs. Lucia alázatosan beismeri: „Az igazat megvallva, a hiúság volt legcsúnyább ékességem... ünnepnapokon szerettem magam aranyláncsal és vállamig érő nagy fülbevalókkal díszíteni. Fejemre pedig arany füzérrel és színes tollakkal ékesített kalapot tettem. A szomszédságban egyetlen kisleány sem volt ilyen szépen kicsinosítva. Testvéreim és Teréz, a keresztanyám, büszkélkedtek ezzel. A többi kisleány nagy csoportban vett körül engem, bámulták a sok szép díszet, én pedig nagyon élveztem ezeket a figyelmességeket.” Másutt pedig egy kedves kitéréssel, így ír: „Mindenkori szeretetet és tiszteletet mutatott irántam, kivéve egy

árvaleánykát. Őt Teréz, a keresztanyám vette magához, amikor a leánya anyja meghalt. Ez úgy látszik, attól félt, hogy én majd megfosztom őt a remélt örökségtől. Bizonyosan nem is tévedett volna, ha a jó Isten nem szán nekem sokkal értékesebb örökséget.”

A gyermekek igen vidámak és bárkinek a házába lépnek, mindenki érzi ártatlanságuk vidám üdítő áramlatát. Bárhová mennek, a gyermekek körük sereglenek, velük énekelnek és táncolnak. A vendégeket pedig megajándékozzák dióval, szárított fügével és friss gyümölcssel.

Lucia így ír: „Egy vasárnapon, szentmise után egyik szomszédos helységről több barátnőnk kérte édesanyámat, engedje, hogy velük tölthessem a napot. Mikor megkaptuk az engedélyt, arra kértek, hogy vigyem magammal Jacintát és Franciscót. Miután ebbe nagynéném beleegyezett, az említett helységről Moitába mentünk. Ebéd után Jacinta az álmoságtól lógatni kezdte fejcskáját. Alvers József, a házigazda, föl szólította unokatestvérét, hogy vigye őt az ágyába. Nemsokára mélyen aludt. Megérkezett a kis falu népe, hogy a délutánt velünk töltsék. És mindenki lábujjhegyen ment az ajtóhoz, úgy hallgatóztak, hogy vajon fölébredt-e már. Bámulatba ejtette őket ez a mély álom, ajkának mosolya, angyali testtartása, amint kezecskéit a ég felé emelte. A szoba hirtelen megtelt kíváncsiskodókkal. Mindenki látni akarta. József úr felesége és unokatestvérei azt mondták: „Valóban angyalnak kell lennie!” és mély tisztelettel telve, térden állva maradtak ott ágyánál míg fél őt felé hívnom kellett, hogy az Iria-medencébe menjünk rózsafűzér imádságra és azután hazatérjünk.”

Ebben a keretben bontakozott ki ez a természetfölötti színjáték, amely a luzitán hegyvidék három kis tanulatlan pásztorgyerekeit hatalmas kegyelmi hősköltevény szereplőivé avatja.

Engeszteljünk imádsággal

Erdey Ferenc

Miként engeszteljünk?

Amikor a Boldogságos Szűzanya Fatimában megjelent, nemcsak azt sürgette, hogy engeszteljünk, hanem azt is megmondotta, hogy miként, hogyan engeszteljünk. – A Szűzanya az engesztelés eszközei közül elsősorban az imádságot jelölte meg. Az imádság az engesztelésnek első, legfontosabb és mindennapi eszköze.

Kép a család életéből

Egy családban az édesanya jóságos szíve anyai szeretetének minden melegét, minden gyengédségét beleoltja gyermekei szívébe, életét adja jóformán azért, hogy jók és istenfélők legyenek. Gondozza egészségüket, testi, lelki jólétükön dolgozik. Vigyáz rájuk, hogy bajuk ne essék és semmiben hiányt ne szenvedjenek. A gyermekek felnőnek, az élet sodra elkapja a lelküket és egy közülük, – talán éppen a legidősebb – mindig jobban, mindig mélyebbre sodródik, lelkében egészen elhomályosodik az édesanya intelme, emléke s a végén nincs már ami visszatartsa... Bekövetkezik a katasztrófa... elsüllyed az erkölcsi fertőben.

Vérzik az édesanya szíve: hányszor kérlete gyermekét, hányszor könnyögött neki, hogy ne hallgasson a rossz tanácsokra, maradjon mellette... De hiába... nem hallgatott az anyja szavára. Azt hangoztatta, hogy már elég nagykorú ahhoz, hogy a maga útján járjon. – A vége azután mindig az, hogy mikor már összeroppan és már késő, akkor jut eszébe az édesanya szeretete, gondossága, amellyel felnevelte őt.

„Nézd, itt vagyok én!”

Az édesanya nagy fájdalmát és szomorúságát észreveszi a kisebbik gyermek, akinek a szíve jobban odatapadt édesanyja szívéhez, aki mindig együtt élt, együtt érzett vele. Most, amikor látja, hogy édesanyja szíve mennyire vérzik testvére miatt, odamegy, megsimogatja a kedves arcot és gyengéden beszélgetni kezd vele. Halkan, kedvesen szólítja meg, meleg szeretettel: „Ne sírj, édesanyám!” Egyszerű keresetlen szavakkal, ahogyan a szíve diktálja, vigasztalni kezdi: „Ne sírj, ne szomorkodj!... Hiszen igaz... nekem is fáj!... Mindannyiunkra szégyen és fájdalom!... de ne sírj... nézd, itt vagyok én neked, én majd pótolom azt a hálát, ragaszkodást, amit ő nem adott meg... és majd elhalmozlak gyermeki szeretetemmel... én annál jobban a tied vagyok... ne sírj, édesanyám!”

Ebben áll az engesztelés lényege!

Ez a kép az életben igen gyakran megismétlődik és a legmélyebben, a legvalóságosabban ragadja meg és állítja elénk az engesztelés lényegét.

Az engesztelés imája az, amikor a hűség, a jó gyermek odamegy és vigasztalja az édesanyját, beszél vele, hogy felejtse el a fájdalmat, amit a hűtlen, rossz gyermeke okozott neki. Akármilyen nagy legyen az édesanya szívében a fájdalom, gyász és a szomorúság, ha így kedvesen, melegen elbeszélget a másik gyermekével, aki jó, aki hű maradt hozzá, lassankint megvigasztalódik az anyai szív.

Van ebben a beszélgetésben valami olyan megnyugtató, olyan bensőséges szív-kiáradás, amelyhez fogható sehol másutt nem található. Anya és gyermek között a viszony akkor mélyül el legjobban, amikor a gyermek így tud beszélni az édesanyjával.

Előző elmélkedésünkben megismertük azt, hogy a Szűzanya fatimai jelenéseinek értelme a Szűzanya szeplőtelen Szívének engesztelés, ez az életből vett példa pedig megmutatja, hogyan engeszteljük a mi égi Anyánkat.

Engesztelő imádság

Az a vigasztaló szó, amit a Szűzanyának mondunk és mit a Szűzanya ilyenkor felel nekünk, amikor látja szeretetünket, ragaszkodásunkat, amikor látja jóakaratomat, amellyel elégtételt kívánunk nyújtani a többiekért, látja, hogy ki akarjuk húzni Szívéből a töviseket, amelyekkel az emberek gonoszsága megsebesítette őt és helyére a rózsakoszorút szeretnénk visszahelyezni: ez az engesztelő imádság. Ezzel az imádsággal valóban megvigasztaljuk anyai Szívét.

Az engesztelő ima lényege

Ebből a képből az engesztelő imádság lényegét is megkaptuk, megismerhettük. Az ima lényege nem szavaknak az elmondása, hanem, a szívnek feltárása. Ezért sürgette a Szűzanya, hogy az engesztelést az ő Szívének tiszteletével hozzuk kapcsolatba. Minden engesztelő ima megnyilatkozása az ember szívének és átadása Szűzanyánk Szívének. Akkor jó az engesztelő imádság, ha szívünk úgy kitarul, mint a gyermek szíve anyjának. Akkor vigasztalódik meg a Szűzanya Szíve, ha ránk néz és látja, hogy a mi szívünk is úgy érez, mint az övé, ha együtt dobban a szívünk az ő Szívével, ha megértjük, megérezzük Szívének szomorúságát és gyermeki részvétellel, együttérzéssel, ragaszkodással iparkodunk mások helyett is öröme, vigaszára lenni. Az a jó imádság, amikor a szív így ki tud tárulni és így együtt tud érezni: *De ezt el kell mondani a Szűzanyának!*

Szívfeltárás

Tehát a mi engesztelésünk legyen ilyen szívfeltárás, amelyben elmondjuk a Szűzanyának, hogy együttérzünk vele és hogy mennyire fáj nekünk is az emberek bűne, gonoszsága, hűtlensége, amellyel az ő isteni Fiát olyan súlyosan megbántják!

Egy bizonyos, hogy amikor a Szűzanya reánk néz és látja, hogy ilyen őszinte ragaszkodással, szeretettel vigasztaljuk őt, jól esik neki, szívesen fogadja, kitarul az ő szeretete, az ő Szíve is felénk és a magáéval egyesítve viszi a mi engesztelésünket a jó Isten színe elé.

Engesztelő imádságunk fajai

Az engesztelő imának különböző fajai vannak. Hogy melyek azok, megismerhetjük a három kis fatimai gyermeknek a Szűzanyával való érintkezéséből.

Csak látta...

A három kicsiny gyermek közül a két kisebbiknek a Szűzanya előre megmondta, hogy hamarosan magával viszi őket. Meg is haltak pár év múlva. A fatimai temetőben egy magányos ciprusfa alatt van a sírjuk. Egyszerű sírjukra csak ez van írva: „Itt nyugszik Francisco és Jacinta, akik látták a Szűzanyát.” Többet nem is lehetett volna írni: „*Látták a Szűzanyát!*” – Valóban Francisco csak látta, de nem hallotta a Szűzanya hangját és nem beszélt vele. És mégis, az ő engesztelése volt talán a legmélyebb. Magasabbra emelkedett, mint a legnagyobb aszkéták, pedig „*csak látta a Szűzanyát*”.

Látta és hallotta

Jacinta hallotta is a Szűzanya hangját, de ő sem beszélt vele. Jacinta egészen más természetű, mint Francisco. Kis gyermek, hét éves: fürge, eleven, - nem a játékban, hanem az engesztelés, a vezeklés eszközeinek feltalálásában. Rögtön észre veszi, ha valahol alkalom van az engesztelésre. – A Szűzanyával nem beszélt, mégis a pusztát látta, a szemlélet, szavainak hallgatása is egészen megszentelte és imádságos lélekke tette.

Látta, hallotta és beszélt is vele

Lucia látta, hallotta a Szűzanyát és beszélt is vele. Róla sokat ma még nem lehet elmondani, mert ő még él. (2005-ben, 97 éves korában vette magához az Úr – A szerk.) De amint Bernadettet a Szűzanyával való beszélgetés teljesen átalakította, úgy Luciát is, az életszentség magas fokára emelte.

Az engesztelő ima fokai

Ebben a hármaskörben megismerhetjük az engesztelő imádságnak is a természetét és tökéletességi fokait: Látni a Szűzanyát, mint Francisco, hallani, hallgatni, mint Jacinta, és beszélni vele, mint Lucia.

Látni a Szűzanyát

Látni. Az engesztelésnek ez az első és legfontosabb kelléke: látni a Szűzanyát! – Ha megnyitjuk a hit szemét, mi is látni fogjuk. Csodálatos módon nem fog megjelenni nekünk a Szűzanya, mint Fatimában tette, de erre nincs is szükségünk. Mi a Szűzanyának régi, hűséges gyermekei vagyunk, nem is a testi szemmel kell őt látnunk, hanem a lélek szemével. – Le kell hunyni a testi szemet és meg kell nyitni a lélek szemét. Ezzel kell belátni a Szűzanya Szívébe, lelkébe és ha a lélek szemével hitünk világánál meglátjuk a Szűzanya vérző Szívét, akkor már az engesztelő ima legnagyobb kegyelmét kaptuk.

Hallani a Szűzanyát

Hallani. Csak látni, ez még kevés, ez még nem elég. – A jó Isten az engesztelő imának még más kegyelmet is juttat, hogy ne csak lássuk, hanem meg is halljuk a Szűzanyát. Nem csak emberi szót lehet hallani a Szűzanyától, mint Fatimában, szól ő sokszor az emberek szívéhez, lelkéhez, de sajnos nem mindig hallgatunk rá. Nem hallgatunk rá, mert a lelkünk nem nyílik meg a Szűzanyának eléggé. Mikor imádságainkban szórakoztunk vagyunk, a világ zaja, zivaja elnyomja az ő szavát lelkünk mélyén. Ezért kell elűzni minden szórakoztató gondolatot és egészen megnyitni szívünket-lelkünket, mikor engesztelő imádságunkat végezzük.

Az engesztelésben a Szűzanya Szívére ölel minket, szól hozzánk és megmondja, hogy mit kíván tőlünk. Az engesztelő imában tehát a lélek nemcsak látja a Szűzanyát, hanem hallja és szívébe fogadja az ő szavát is.

Beszélni a Szűzanyával

Beszélni. De az igazi engesztelő ima még ennél is több, olyan mint Luciának az imája, aki maga is beszélt a Szűzanyával, nemcsak látta és hallotta őt. Igen, az engesztelő imában beszélnünk kell, el kell mondanunk, ami a szívünkben van, meg kell vigasztalni a Szűzanya Szívét azért, mert olyan kevesen vigasztalják őt. El kell mondani mindazt, amit a jó gyermek mondott az édesanyjának, mikor meg akarta vigasztalni. Minél jobban fáj jószágos Szűzanyánk Szívének a hűtlen gyermek elszakadása, annál jobban fogjuk mi őt szeretni, vigasztalni; minél jobban eltávolodik tőle a másik gyermeke, annál jobban ragaszkodunk mi hozzá; minél jobban elfelejtik, vagy éppen gyűlölik őt a gonoszok, annál jobban fogjuk mi őt szeretetünkkel kárpótolni, engesztelni.

Ha ezt őszintén érezzük szívünkben, akkor el is kell mondani a Szűzanyának és ha elmondottuk, akkor advent felel is rá. És amit felel rá, azt a szívünkbe kell fogadnunk. Ez a bensőséges megbeszélés az engesztelő imádság harmadik legmagasabb foka!

Kötött szövegű engesztelési imák

Bár az engesztelő ima a szívnek és léleknek hangján beszél, mégis a Szűzanya azt kívánta, hogy az engesztelő imádságok között legyenek olyanok is, amelyek kötött imák, amelyeknek szövegét ismerjük és sokat használjuk. De ez az ima se legyen csupán recitálás, hanem vigyük bele még ezekben a szóbeli imákba is a szívünket, lelkünket.

Rózsafüzér

Ezek között a kötött szövegű engesztelő imák között a Szűzanya a rózsafüzért ajánlotta elsősorban, hogy naponta mondjuk el, beszéljünk vele a rózsafüzér hangján, ne csak recitálva, hanem elmélkedve, vagyis „kísérjük el” őt a rózsafüzér titkain át az egész életén keresztül. „Elkísérni őt” – ez a Szűzanya saját szava, így kívánta. Tehát a rózsafüzér titkain keresztül kísérjük őt végig az élet útjain. Amikor méhébe fogadta szent Fiát, amikor Erzsébetet látogatva hordozta, amikor világra hozta, majd a templomba bemutatta és végül amikor megtalálta 12 éves korában. Kísérjük végig a Szűzanya életét az Úr Jézus szenvedése idején és a feltámadás, megdicsőülés örömeiben is. Legyen minden engesztelő imádságunk lelkünknek ilyen találkozási pontja a Szűzanyával, akkor összeforr vele a szívünk és lelkünk.

Egyesülve a Szűzanya Szívével

Ha jól akarjuk végezni az engesztelő imát, akkor előbb mindig egyesülünk a Szűzanya Szívével, hogy szinte egy legyen Szeplőtelen Szívének minden dobbanása a mi szívünk dobbanásával, élete a mi életünkkel. Akkor az egész életünk minden munkája, pihenése, szórakozása éppen úgy, mint minden imádságunk, szenvedésünk, vezeklésünk: engesztelő imádsággá válik.

Ilyen szoros egyesülés, egybeforrás a Szűzanyával test szerint nem lehetséges, de a lélek világában a kegyelem erejével igen. Az isteni kegyelem lehetővé teszi, hogy szándékban, érzésben és lélekben egészen együtt imádkozzunk Máriával s így engeszteljük, vigasztaljuk tisztaságos Szívét. Ha így egyesülünk vele, akkor nemcsak mi kísérjük el az ima szárnyán őt, hanem ő is elkísér minket életünk minden szakaszán. Így az engesztelő ima Isten előtt kedves életáldozattá változtatja egész életünket.

Lehull a lepel

Legyen a mi életünk állandó imádság, hogy mindig a Szűzanyával együtt dolgozzunk, cselekedjünk, éljünk. Legyen egész életünk a Szűzanya öröme, vigaszára, akkor lesz az igazán engesztelő élet, engesztelő áldozat, amit a Szűzanya szívesen vesz, szívesen fogad tőlünk. Akkor nemcsak látjuk, nemcsak halljuk a Szűzanyát, nemcsak beszélünk vele, hanem a legbensőbbben egyesülünk szent Szívével és a halál pillanatában az örök életbe is vele lépünk át. Az lesz a mi igazi fatimai jelenésünk, amikor lehull majd a földi élet leple és a Szűzanyát mi is meglátjuk odaát, az örök boldogság dicsőségének fényében!

(Erdey F.: Engeszteljük Mária Szívét, Szalézi Művek, kb. 1935.)

Kell-e Szent Józsefet tisztelni

1. Kell-e a Szűz Máriát tisztelőknak Szent Józsefet is tisztelni?
2. Kell-e azoknak, akik már Szűz Máriának lettek ajánlva, Szent József közbenjárását is kérni?
3. Kell-e azoknak is Szent Józsefet kiemelten tisztelni, akik vallják, hogy országuk Mária országa?

Az Egyház döntése alapján mindhárom kérdésre igennel kell válaszolnunk: mert Istent illeti az imádás, Szűz Máriát illeti a legnagyobb tisztelet (hyperdulia), de Szent Józsefet a legelső tisztelet (protodulia).

A magyarázatot †Dr Takács József professzor úr dogmatikájából idézem.

„1. Szent József az Úr Jézusnak szüzi atyja és a Boldogságos Szűzanyának szüzi hitvese volt. Tehát feljebbvalója volt ebben a földi életben nemcsak a Boldogságos Szűzanyának, hanem Jézusnak is. Bármennyire szerény és alázatos volt is József, Jézus és Mária szóval és a gyakorlatban mindig elismerték az ő méltóságát, készséggel keresték az ő kedvét, és örömmel engedelmeskedtek neki. Az atya ugyanis a természet rendje szerint feljebbvalója az ő fiának, valamint az ő hitvesének. Jézus és Mária nem akarták a természet rendjét megbontani, és nem akarták, hogy József csupán kenyérkereső cseléd legyen a háznál, hanem igazán családfőnek tartották és ismerték el lelkükben és mások előtt is.”

„2. Jézus és Mária az összes emberek közül legjobban szerették Józsefet. Mária szerette, mint ahogy a legjobb hitvest kell szeretni a legjobb hitvesnek. Jézus szerette, mint ahogy a legjobb atyát kell szeretnie a legjobb gyermeknek. Nehéz lenne elmondani, hogy Jézus Szíve, a Szeretet Lángoló Tűzhelye, csak éppen arra ne árasztotta volna Szíve melegét, aki édesanyja után legközelebb állt hozzá a földön. Ugyanezt mondhatjuk a Szűzanyáról is, Jézus után az ő számára is József volt az első. Jézus és Mária azonban egyáltalán nem pazarolták a szeretetüket méltatlanra, nem is pazarolhatták. József tehát szeretetreméltó volt még az ő számukra is, legnagyobb szeretetükre. Isten is nagyon szerethette Józsefet, hiszen megosztotta vele Fiának a szeretetét. Ez is mutatja, hogy milyen nagynak kellett Szent Józsefnek lennie, hogy Isten, Jézus és Mária legjobban szerették és legtöbbször becsülték. Jézus és Mária emberi sorsukban a legtöbbet neki köszönhettek, és tőle fogadták el.”

„3. Annál nagyobb a méltósága az embernek vagy bármely más teremtménynek, minél magasabb a küldetése, feladata és megbízatása. Így például a papi méltóság azért magasabb az atyai méltóságnál, mivel az atyai méltóság magában véve csak a természet rendjébe tartozik, míg a papi méltóság szükségszerűen kiemelkedik a természet rendjéből és belenyúlik a kegyelem rendjébe. Ebben a papi méltóságban, időrendben is, azonfelül a papi hatalom teljessége szempontjából is elsők voltak az apostolok, ezért legnagyobb az összes papok között az ő méltóságuk. A papi méltóságot csak azok műlják felül, akiknek a megbízatása, szolgálata a kegyelem rendjénél is magasabb rendbe tartozik. Ilyen pedig csak egy van: a megtestesülés rendje. Nagy a papnak a méltósága, aki közreműködik, hogy az emberekben az isteni élet kialakuljon, megszilárduljon, és bőséges termést hozzon, más szóval, akinek szerepe van a megszentelő kegyelem közvetítése, megtartása és növelése körül, de sokkal nagyobb azoknak a méltósága, akik abban működtek közre, hogy az isteni élet emberi lehessen az emberré lett Istenben, azaz akiknek szerepe volt az Ige megtestesülésében. Józsefnek pedig tagadhatatlanul volt ilyen szerepe, hiszen őáltala lehetett Krisztus ebben a világban tisztességes családnak a gyermeke; ő táplálta és nevelte Krisztust, ő viselte gondját, sok veszély közben megvédte, saját mesterségére megtanította, nem is szólva arról, hogy Szűz Mária is csak úgy lehetett a Messiás édesanyja, hogy olyan férfival volt eljegyezve, aki Isten terveit, szándékait ismerve, azoknak mindenképpen hűséges előmozdítója volt. A megtestesülés érdekében többet csak a Boldogságos Szűzanya tett, amennyiben ő a szónak nemcsak szoros, hanem teljes értelmében (Mária teljesebb értelemben anya, mint más anyák, mivel az Ige test szerint teljesen tőle van) anyja volt a Messiásnak, testet adott Isten Fiának. Ezért legnagyobb Máriának a méltósága az összes teremtmények között. Utána közvetlenül következik Szent József.”

„4. József állandóan együtt volt, és bizalmas szeretetben volt együtt az Úr Jézussal és a Boldogságos Szűz Máriával. Így állandóan láthatta őket, tanulhatott viselkedésükből és szavaikból, követhette erényeiket, velük való társalgásaiban Istennek igen sok tervébe és titkába nyert beavatást. Nem valószínű ugyanis, hogy Jézus és Mária elzárkóztak volna Józseftől, vagy kizárták volna maguk közül és tőle elkülönült életet éltek volna. Az sem valószínű, hogy József annyira tompalelkű lett volna, hogy ne érdeklődött volna Jézus és Mária szavai és magatartása iránt, mint Isten-, mint a felebarát kapcsolatait tekintve, hanem csak közömbösen ment volna el

mindezek mellett, tért volna napirendre fölöttük és nem kívánta volna saját magatartását és saját szavait ennek a két tökéletes mintaképnek a mintájára alakítani. Az meg megint valószínűtlen, hogy Jézus és Mária, látva József szívének e vágyát, ne segítették volna, ne támogatták volna. Inkább azt kell mondanunk, hogy József együtt élve a tökéletesség két példaképével maga is napról napra tökéletesebb, szentebb és nagyobb lett. Neki volt a legjobb alkalmi és lehetősége a legnagyobb tökéletességnek az elérésére. Mi sem egyszerűbb, mint ebből azt a következtetést levonni, hogy József el is érte a legnagyobb tökéletességet Jézus és Mária után.”

„Józsefnek tehát kiválónak kellett lennie életszentségben, kiválónak kellett lennie a természet és kegyelem ajándékaiban. Isten ugyanis úgy megáldotta és elhalmozta ajándékaival, hogy a Szentírás igaznak nevezhette (Mt1,19). Igaznak lenni, ugyanis, nem jelent pusztán egyetlen erényt, akár az igazmondást, akár az igazságosságot, hanem inkább jelenti a lélek általános kifogástalanságát, amely aztán magában foglal minden más erényt és tökéletességet. Az Evangéliumnak ez a szava Józsefről: „igaz”, még talán legjobban úgy érthető meg, ha a magyar igaz szónak az értelmét vesszük figyelembe. Ha azt mondjuk valakiről, hogy például igazi pap, azt akarjuk ezzel mondani, hogy a papi erények mind megvannak benne, de nemcsak közönséges, hanem azt meghaladó, kiváló mértékben. Ha igazi szépségről beszélünk, akkor olyan szépséget értünk alatta, amely hibátlan, ragyogó nagy szépség. Ha tehát az Istentől sugalmazott evangélista Szent Józsefet igaznak nevezi, ezzel azt akarja mondani, hogy megvolt benne minden erény kiváló nagymértékben: így a pátriárkák hite, a próféták reménye, a vértanúk szeretete, a bölcsök bölcsessége, a szüzek tisztasága, a jó férj gondossága; és így sorolhatnánk fel a többi erényt is. Éppen mivel igaz volt József, azért nem volt az egész világon más férfi, aki szentebb vagy méltóbb lett volna, hogy Istennek az édesanyja legyen az ő hitvese. Az emberi elme valósággal beleszédül, ha elgondolja Szent Józsefnek a nagy tökéletességét, amely kiválasztottságát és nagy hivatását követte. Nem szabad ugyanis azt gondolnunk, hogy Isten csak már végső szükségből, vagy csak úgy taláalomra választotta Józsefet a Szűzanya tisztaságos jegyesévé. Isten mindent öröktől fogva előre látott, mindent a legbölcsebben elrendezett és az alkalmas időben valóra váltott. Így készítette rá Máriát arra, hogy Isten anyja legyen, ámbár Mária még csak álmában sem gondolt rá, és talán magát tartotta a legkevésbé méltónak arra, hogy a Messiás édesanyja legyen, jóllehet egyedül csak ő volt erre méltó. Így készítette elő Józsefet

is, hogy Szűznek hitvese, Isten Fiának pedig szüzi édesatyja legyen. Ez az életszentség aztán folyton fokozódott és növekedett Józsefben, amint már említettük, Jézus és Máriával való szoros és bensőséges kapcsolatai folytán. Ő állott legközelebb Jézushoz és Máriához, a szentség forrásához és példaképéhez.”

Takács dogmatika professzor tanítását átélve nemcsak a három kérdésre kaptunk választ, hanem buzdítást is nyertünk vele.

És most lássuk, mit mond a felajánlásról a Szűzanya Gobbi atya közvetítésével nekünk Szent Józsefről 1984. március 19-én: *„Bízzatok magatokat és mozgalmat: hathatós pártfogására. Ő megvédte a gyermek Jézus fenyegetett életét, így védi majd meg szeretetem művét is azokban a pillanatokban, amelyekben ellenfelem megtámadja, és dühödten harcol ellene.*

Vele és a mi isteni gyermekünkkel, Jézussal bátorítalak és megáldalak benneteket.”

1996. március 19-én: *„Bízzatok magatokat tisztaságos Jegyesem, József, hatékony pártfogására! Kövessétek tevékeny csendjét, imáját, alázatát, hűségét és munkáját!*

Legyen meg bennetek is a Mennyei Atya tervével való készséges és értékes együttműködés, hogy segítséget és védelmet, szeretetet és támogatást adjatok isteni Fiának, Jézusnak.

„Most, amikor beléptek a fájdalmas és döntő időkre, bízzatok őrá is mozgalmat. Szeretetem és irgalmasságom művének ő a pártfogója és védelmezője.

„Pártfogója és védelmezője a rátok váró fájdalmas eseményekben.

Pártfogója és védelmezője a sok kelepce ellen, amelyeket ravasz és veszélyes módon egyre többször állít elétek az én ellenfelem és a ti ellenfeletek.

„Pártfogója és védelmezője lesz a rátok váró nagy megpróbáltatás pillanataiban, a tisztulás és a nagy szenvedés utolsó idejében.

„Megáldalak benneteket Jézussal és tisztaságos jegyesemmel, Józseffel együtt az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében.”

*Katona Farkas, O.Cist.
ny.hidegségi plébános*

Hogyan lehetséges ez?

...megjelent neki az Úr angyala az illatáldozat oltárának jobb oldalán. Amikor Zakariás meglátta, zavarba jött, és elfogta a félelem. Az angyal azonban így szólt hozzá: „Ne félj, Zakariás, mert imád meghallgatásra talált! Feleséged, Erzsébet, fiút szül neked, s te Jánosnak fogod nevezni...” Zakariás megkérdezte az angyaltól: „Miből fogom a dolgot megtudni? Mert hisz öreg vagyok, és már feleségem is előrehaladt a korban.” „Én Gábor vagyok – felelte az angyal –, s az Úr színe előtt állok. Az a küldetésem, hogy ezt megmondjam neked, és adjam tudtadra ezt a jó hírt. Íme, most megnémulsz és nem fogsz tudni beszélni addig a napig, amíg ez be nem következik, mert nem hittél szavaimnak, amelyek majd, ha eljön az ideje, be fognak teljesedni.” (Lk 1,11-20)

A hatodik hónapban az Isten elküldte Gábor angyalt Galilea Názáret nevű városába egy szűzhöz, aki egy Dávid házából való férfinak, Józsefnek volt a jegyese, és Máriának hívták. Az angyal belépett hozzá és megszólította: „Üdvözlégy, kegyelemmel teljes! Veled van az Úr! Áldottabb vagy minden asszonynál.” E szavak hallatára Mária zavarba jött, és gondolkodni kezdett rajta, miféle köszöntés ez. Az angyal ezt mondta neki: „Ne félj, Mária! Kegyelmet találtál Istennél. Gyermeket fogansz, fiút szülsz, és Jézusnak fogod elnevezni...” Mária megkérdezte az angyalt: „Hogyan válik ez valóra, amikor férfit nem ismerek?” Az angyal ezt válaszolta és mondta neki: „A Szentlélek száll rád, s a Magasságbeli ereje borít be árnyékával. Ezért a születendő Szentet is az Isten Fiának fogják hívni...” Mária így válaszolt: „Íme, az Úr szolgálója vagyok, legyen nekem a te igéd szerint.” Erre az angyal eltávozott. (Lk 1,26-38)

Első ránézésre furcsának tűnik, hogy lényegileg ugyanazon visszakérdésre teljesen különböző választ adott az arkangyal. Zakariás kérdésére a válasz az volt, hogy hitelenségem miatt megnémulsz, amíg a gyermek meg nem születik, Mária kérdésére pedig egy magyarázat és utána egy boldog befejezés következik.

Nyilvánvalóan kínálja magát, hogy nem szabad csak ebből a felszínen jól látható pillanatnyi eseményből kiindulni. Ennek sokkal mélyebben kell, hogy legyen a magyarázata. Meg kell vizsgálnunk a két személy előéletét, hátterét.

Zakariásról annyit tudhatunk, hogy egy hitét komolyan megélő őszövetégi pap volt, akinek már számolnia kellett azzal, hogy öregedése révén is hiába vágyott feleségével, Erzsébettel együtt utódokra, valamiért nem sikerült és közben megöregedtek. Ebben a tudatban és realitásban végezte papi szolgálatát, amelyben egy váratlan pillanatban megjelent neki az arkangyal és közölte, hogy gyermeke lesz.

Teljesen természetes az a hitetlenkedő kérdés részéről, hogy hogyan is lehetne ez, hiszen feleségével már sok-sok próbálkozás után lemondtak erről. Az arkangyal erre a kicsit hitetlenkedő kérdésre válaszolja azt, hogy hitelenségem miatt megnémulsz.

Azt meg kell itt jegyezni, hogy Isten a hitetlen visszakérdés „büntetése” révén csodálatos jelet adott az isteni szolgálatot teljesítő papon keresztül, hiszen a nép rögtön megértette, hogy jelenése volt és még nagyobb csodálkozás övezte azt a pillanatot, amikor megoldódott Zakariás némasága és Istendicsőítést zengett.

A másik személy Mária, akinek előéletéből annyit tudhatunk, hogy ő is igazi Istenhitben élt, azzal a különbséggel, hogy szüzességi fogadalmat tett, mely szerint teljesen és kizárólag Isten szolgálatában akarta leélni életét. Erre a fogadalomra Józsefet is rábeszélte, hatására József is szüzességet vállalt. Ebben az Istenhitben egymás mellett élő két ember által kialakított légkörben jelent meg Mária előtt Gáriel arkangyal a hírral, hogy gyermeket fog foganni. Mária visszakérdésében feltehetőleg az a megszeppenés lehetett, hogy ha ő szüzességet fogadott, akkor most ezt meg kell szegnie egy gyermek foganása miatt? És amikor az angyal elmagyarázta, hogy Istennél semmi sem lehetetlen, akkor teljesen megnyugodott Mária és kimondta a történelmünket meghatározó „legyen”-t.

Tehát a két személy teljesen más háttérrel rendelkezett és így ugyanazon „megkeresésre” szavakban ugyan nagyon hasonlóan, de gondolati, érzelmi hátteret tekintve eléggé különbözően reagáltak. A hírhező arkangyal pedig ennek megfelelően intézkedett.

Csodálatos még ebben az egész eseményben, hogy amikor Mária elmegy Zakariásékhoz, akkor, Erzsébet köszöntésére belőle felzeng a Magnificat. És Zakariásból pedig János születésekor árad az Istendicsőítés, a Benedicat – két csodálatos ima születik.

Jánossy Gábor

Isten soha nem akarja a rosszat

A délelőtti plébánialátogatás után XVI. Benedek pápa visszatért a Vatikánba. Déli 12 órakor dolgozószobája ablakából köszöntötte a Szent Péter téren összegyűlt híveket. Hozzájuk intézett beszédében a vasárnapi szentírási szakaszokra utalva megállapította, hogy Isten jó, nem akarja a rosszat. Az égő csipkebokor ószövetségi szakasza arra emlékeztet bennünket, hogy Isten felszólítja Mózeset: ébredjen tudatára méltatlanságának. Mózesnek rendkívüli tapasztalatban volt része, de Isten mindnyájunk életében megmutatkozik különféle módokon. Ahhoz, hogy felismerjük jelenlétét, arra van szükség, hogy mély tisztelettel és saját nyomorúságunk tudatában álljunk elé. Máskülönben képtelenek vagyunk arra, hogy találkozzunk, és szeretetközösségre lépünk vele. Isten nem azoknak nyilatkoztatja ki magát, akiket az önteltség és a felszínesség hat át, hanem azoknak, akik szegények és alázatosak színe előtt.

Jézus visszaadja Isten valódi képmását azokkal a könnyelmű állításokkal szemben, hogy a rossz az isteni büntetés eredménye. Jézus óv attól a gondolkodástól, miszerint a szerencsétlenségek a személyes bűn közvetlen következményei.

A balsors, a gyászos események ne ébresszenek bennünk kíváncsiságot. Ne keressük az állítólagos bűnösöket. Jelentsenek alkalmat arra, hogy legyőzzük az illúziót, miszerint élhetünk Isten nélkül. Erősítsék meg az Úr segítségével azt az elkötelezettségünket, hogy változtatunk az életünkön. A bűnnel szemben Isten irgalmasnak mutatkozik, arra figyelmeztetve a bűnösöket, hogy kerüljék a rosszat, növekedjenek szeretetében, és konkrétan segítsék szükségét szenvedő testvéreiket. Így élhetnek kegyelme örömeiben és nem vár rájuk az örökös halál.

A megtérés lehetősége azt igényli, hogy az élet eseményeit a hit távlatában olvassuk, hasson át bennünket az Istentől való szent félelem. A szenvedések és gyászos események láttán akkor viselkedünk bölcsen, ha elgondolunk a lét törékenységéről. Az emberi történelmet olvassuk Isten szemével, aki mindig kizárólag csak a javát akarja gyermekeinek. Szeretetének kifürkészhetetlen terve szerint olykor megengedi, hogy gyermekeit megpróbáltatás érje, és ezáltal egy nagyobb jó felé vezesse őket.

Az Úrangyala elimádkozása után a Szentatya a francia hívekhez fordulva közelségét fejezte ki mindazoknak, akiket a közelmúltban az országot sújtó vihar érintett. (Azóta több országban különféle természeti csapások sújtottak

embereket – A Szerk.) Szűz Mária segítse a családokat, különösen a nehézségekkel küzdőket, hogy soha ne veszítsék el reményüket Fia szeretetében – hangzott XVI. Benedek fohásza a vasárnap déli Úrangyala elimádkozásakor.

(Vatikáni Rádió, 2010. 03.08.)

Kövessük Krisztust

A Pápa szentbeszédében Virágvasárnap fő témájáról, Krisztus követéséről elmélkedett. Kereszténynek lenni annyit jelent, mint együtt haladni Krisztussal a szeretet, Isten felé. Az emberek választhatnak kényelmes utat is, elmerülhetnek a hazugság és a becstelenség mocsarában. Jézus ezzel szemben előttünk haladva a magasságok, az igaz élet felé vezet bennünket. Nem hagyja, hogy megfélemlítsenek minket az uralkodó vélemények szóbeszédei. Elvezeti a híveket a másokat elviselő és támogató türelem, a szenvedők iránti készség felé. Jézus tudja, hogy kereszthalála nem jelenti a véget. Tudja, hogy feltámadt teste lesz az új Templom, és körülötte létrejön az új Jeruzsálem, amely mennyei, de egyben már jelen van a földön is. Kínszenvedésével ugyanis Jézus megnyitotta az ég és a föld között húzódo határt. Jézust követni azt is jelenti, hogy elfogadjuk: egyedül nem juthatunk el Isten magasságaiba. Krisztus követésének alapvető feltétele, hogy alázatos hittel együtt haladunk az egyházzal. A pápa óvott a makacsságtól és a tudálékosságtól, amely elszakíthatja a Krisztushoz fűződő kötelékeinket. A szentségekben hagyjuk, hogy az Úr kézen fogjon, megtisztítson, és új erővel töltsön el bennünket – mondta a Szentatya.

(Vatikáni Rádió, 2010. 03.28., Virágvasárnap)

Tegyünk tanúságot a feltámadt Krisztusról

„Dicsértessék a Jézus Krisztus!

A szokásos szerda délelőtti általános kihallgatást ma Húsvét ragyogó fényözöne árasztja el” – kezdte katekézisének a pápa. Ezekben a napokban az egyház a feltámadás misztériumát ünnepli és megtapasztalja azt a nagy örömet, amely a jó hírből fakad: Krisztus legyőzte a gonoszt és a halált. Ez az öröm nem pusztán Húsvét nyolcadában tart, hanem 50 napon át, egészen Pünkösd ünnepéig.

Nagypéntek siralma és szenvedése, valamint Nagyszombat várakozásokkal teli csöndje után, íme, a csodálatos hír: „Az Úr valóban föltámadt és megjelent Simonnak” (Lk 24,34). Ez az egész világ történelmében a legjobb hír, az „Evangélium”, amelyet évszázadokon át nemzedékről nemzedékre hirdetnek.

Krisztus Húsvétja Isten hatalmának legfőbb és felülmúlhatatlan tette. Teljes mértékben rendkívüli esemény, „Isten misztériumának” legszebb és legérettebb gyümölcse. Annyira rendkívüli, hogy elmondhatatlan azokban a dimenziókban, amelyek meghaladják emberi képességeinket. Ugyanakkor „történelmi”, valóban megtörtént, dokumentált esemény, amelyről szemtanúk tettek bizonyosságot. A feltámadás az az esemény, amelyre egész hitünk alapul. Ez hitünk központi lényege, legfőbb oka – mutatott rá a pápa.

Az Újszövetség nem írja le Jézus feltámadását, hanem pusztán azoknak a tanúságtételét közli, akik személyesen találkoztak Jézussal feltámadása után. A három szinoptikus evangélium elbeszélése szerint a hírt, hogy Jézus „feltámadt” kezdetben néhány angyal közölte az emberekkel. A hír tehát Istentől származik, amelyet „hírnökeire” bíz, hogy adják tovább mindenkinek. Maguk az angyalok a következő szavakkal buzdítják az asszonyokat, akik korán reggel a sírhoz mennek: „Most siessetek és vigyék hírrül tanítványainak: „föltámadt halottaiból és előttetek megy Galileába. Ott majd viszontlátjátok” (Mt 28,7). Így az evangéliumi asszonyok révén mindenkihez eljut az isteni küldetés. Mindenki feladata, hogy hűen és bátran tovább adja másoknak ezt a szép, örömteli hírt – mondta szerda délelőtti katekézisében XVI. Benedek pápa.

Hangsúlyozta, hogy hitünk ennek az evangéliumi jó hírnak az állandó és hűséges továbbadásán alapul. Ma mély hálánkat fejezzük ki Istennek a krisztushívők végeláthatatlan soraiért, amelyek megelőztek bennünket az évszázadok során és mindig eleget tettek alapvető küldetésünknek, hogy továbbadják az Evangéliumot. Húsvét jó hírének tehát lelkes és bátor tanúságtévekre van szüksége. Mint Krisztus minden tanítványa, mi is arra kapunk meghívást, hogy tanúságot tegyünk róla. Ez a feltámadt Úrtól kapott egyértelmű, igényes és magasztos küldetés. A Krisztusban kapott új élet „híre” tükröződjön a keresztények életében, valóban legyen képes arra, hogy megváltoztassa a szíveket, az egész létet. Az Evangélium elsősorban azért él tovább, mert maga Krisztus a jó hír élő és éltető lelke.

Az Apostolokhoz hasonlóan mi is bizonyosak vagyunk afelől, hogy az Úr ma csakúgy, mint tegnap együttműködik tanúságtéveivel. Felismerhetjük

ezt mindenütt, ahol az igazi és tartós béke kicsírázik, ahol a keresztények és a jóakarató emberek elkötelezettségét az igazságosság iránti tisztelet, a türelmes párbeszéd, a mások iránti tényleges megbecsülés, az önzetlenség, a személyes és közösségi áldozathozatal hatja át. Sajnos a világban látunk sok szenvedést, erőszakot, meg nem értést is. A húsvéti misztérium ünnepelése, Krisztus feltámadásának örömteli szemlélése legyen jó alkalom arra, hogy nagyobb meggyőződéssel valljuk meg a feltámadt Úrba vetett bizalmunkat. Akkor leszünk valóban maradéktalanul a feltámadt Jézus tanúi, ha hagyjuk, hogy áthasson bennünket szeretetének csodája, ha szavainkban és még inkább tetteinkben, az Evangéliummal teljes összhangban, felismerhetővé válik Jézus hangja és működése.

Az Úr tehát tanúként küld minket a világba. Ezt csak úgy tehetjük meg, ha szüntelenül átéljük Húsvét tapasztalatát. A feltámadt Krisztussal való személyes találkozásunk, hitünk megdönthetetlen alapja, központi tanítása, reményünk friss és kimeríthetetlen forrása, szeretetünk lángoló dinamizmusa. Hagyjuk tehát, hogy meghódítson bennünket Krisztus feltámadásának vonzó ereje. Mária oltalmazzon bennünket és segítsen, hogy a maga teljességében megízlelhessük a húsvéti örömet, megosztva azt testvéreinkkel.

(Vatikáni Rádió, 2010.04.07.)

A hívek ne legyenek közömbösek

Jézus áll Brazília szívének középpontjában, amelyből az erőt merítik az emberek, hogy elismerjék és testvérként segítsék egymást. Csütörtökön délelőtt XVI. Benedek ezekkel a szavakkal fordult az ad limina látogatásukat végző brazil főpásztorokhoz. A húsvéti öröm hangulatában a Szentatya kiemelte, hogy a Feltámadt Krisztus világgosságával győzte le az emberiség a halált.

A péteri szolgálat állandó központja és forrása az Eucharishtiában van, amely a keresztény élet szíve, az egyház evangelizáló missziójának kezdete és csúcspontja. Jézus Krisztus élő kenyér az emberiség számára és valóban jelen van a megszentelt ostyában és kehelyben. Gyakran csak kis figyelmet szentelnek az Oltáriszentség tiszteletének, amely a keresztény misztérium elhomályosulásának jele és oka – mutatott rá a pápa. Ez fordul elő akkor is, amikor a szentmise során nem Jézus jelenik meg, hanem egy sok mindennel elfoglalt közösség ahelyett, hogy imában elmélyedve hagyja magát, hogy az Úr magához vonzza.

A liturgiában résztvevő keresztény hívő elsődleges és alapvető feladata nem az, hogy elfoglalja magát, hanem, hogy meghallgassa az elhangzottakat, megnyíljon rá és befogadja azt. A befogadás nem passzív vagy közönyös viselkedést jelent, hanem együttműködést az igaz egyház természete szerint, amely egyszerre emberi és isteni, látható és láthatatlan, buzgó a cselekvésben és elmélyült az elmélkedésben, jelen van a világban és ugyanakkor állandó vándorúton jár. Ha a liturgia során nem domborodik ki Jézus alakja, akkor az nem keresztény liturgia – figyelmeztetett XVI. Benedek. Nagyon távol vannak ettől azok, akik az inkulturáció nevében a szinkretizmus hibájába esnek, olyan rítusokat bevezetve a szentmise bemutatásába, amelyeket más vallásokból és kulturális sajátosságokból vettek át.

Az Eucharisztia túl nagy ajándék ahhoz, hogy háttérbe szorítsák és leicsinyítsék különösen akkor, amikor megfosztva szentségi jellegétől úgy élik meg, mintha nem lépné túl a testvéri, baráti találkozó értelmét és értékét. Az istentisztelet nem születhet saját fantáziánkból, amely egyfajta kiáltás a sötétségbe vagy egy egyszerű önmegerősítés. Az egyház azért ünneplheti és imádhathatja az Eucharishtiában jelenlevő Krisztus misztériumát, mert elsőként Krisztus ajándékozta oda magát érte a kereszt áldozatában. Az egyház ebből a jelenlétből él és létezésének oka, hogy elterjessze ezt a jelenléte az egész világban.

(Vatikáni Rádió)

Jézus visszakerül a szentélybe

Templomunk 1936. júniusában lett felszentelve Jézus Szíve tiszteletére. Szolgáltak itt ferences atyák is egészen az elhurcolásukig...

Az 1970-es évek elején az új plébános modernizálta a belső teret. Az oltárt kitették és egy kis polcon helyezték el a tabernákulumot, melyet oldalra, a Mária kis kápolnája sarkába illesztettek. A Jézus Szíve szobrot, amelyik addig az oltáron trónolt, a templom hátuljába vitték a többi, Mária, Szent József, Szent Antal szoborral együtt. A zászlókat pedig a padlásra bedobozolták.

Ugyanakkor nagyon modern, sötét tónusú, torz alakokat ábrázoló nagy festményeket helyeztek el a falakon. Ezek a képek Jézus, az apostolokat, és Keresztelő Szent Jánost ábrázolták, szokatlan, a szívvel érző embert inkább taszító módon.

A hívek egy része tiltakozott, a másik része „haladónak” akart látszani és elfogadta a változtatásokat. A tiltakozók elhagyták a templomot, és másik templomba jártak ettől kezdve, miután ezt a lehetőséget fel is kínálták nekik. Voltak, akiket nem érdekelt különösebben ez a dolog, ők nem ragaszkodtak annyira a templomhoz.

Megváltozott a templom légköre, ridegség, kiüresedett padok fogadták a betévedőket. A festmények semmiféle áhítatot nem ébresztettek, még az újonnan jövőkben sem, sőt voltak, akik meg is mondták a plébánosnak, hogy ezek nem idevaló képek, sőt taszítanak és addig nem telik meg a templomunk újra, míg ezek a falakon maradnak. Voltak, akik a festményeken ábrázolt figurák egy részét kimondottan ördögöknek látták.

A 2000. év után új plébánost kaptunk. Felpanaszoltuk neki fájdalunkat, hogy tenne valamit. A helyzet úgy oldódott meg, hogy festés után „elfelejtettük” visszarakni a képeket. A kis polcot a tabernákulummal behelyeztük a szentélybe. A Jézus Szíve és Mária szobrokat előre vittük. Így most már nem hátunk mögött „szomorkodnak”, hanem szemben vannak a hívekkel, és Jézus áldásra emeli a kezét, mi pedig gyönyörködünk bennük.

És láss csodát: olyan nagyfokú segítséget kaptunk, hogy a kívül-belül leromlott templomunkat teljesen fel tudtuk újítani.

Fellendült a hitélet is, imaközösségek alakultak, virrasztások vannak, bekapcsolódtunk az országos engesztelő mozgalomba is. Hála legyen Jézus Irgalmas Szívének és Szűz Mária Szeplőtelen Szíve Szeretlángjának, mely meghódította a mi templomunkat is. Istené a dicsőség, emberé az áldás!

I.M.V.

A zűrzavar szelleme ellen

Az Istentiszteletek Kongregációjának korábbi titkára, *Albert Malcolm Ranjith* érsek, 2010. november 20-tól a katolikus Anyaszentegyház bíborosa az „Il Foglio” újságnak 2007 szeptemberében adott interjújában komoly szavakkal szólította fel a világ püspökeit, hogy az Egyház legfelsőbb törvényhozójának szándékával szembeni engedelmisséggel tegyék lehetővé és támogassák Őszentsége XVI. Benedek pápának a hagyományos római rítust felszabadító Summorum Pontificum motu proprio-jában foglalt gyakorlati megvalósítását.

Az érsek élesen bírálta továbbá a papképzés széles körben elterjedt hiányosságait és „egynémely teoretikus bornírt viselkedését, akik szerencsétlenségre elfelejtették, hogy a liturgia kevésbé intellektuális cselekedet, mint inkább a hódolat, vagyis a mély lelkiesség és a hit aktusa”.

Részletek az interjúból:

„Most nem az hiányzik, hogy e döntés mögött a szakadás kísérteteit és visszaforduló teológiát keressenek, hanem hogy figyelmesen hallgassanak a pápa szavaira és hű engedelmisséget tanúsítsanak.”

„Biztos vagyok benne, hogy mindenekelőtt a püspökök, akik püspöki hivataluk átvételekor tökéletes hűséget és engedelmisséget fogadtak a pápának, ezt a döntést a készséges kooperáció szellemében fogadják, és gondoskodnak róla, hogy a motu proprio utasításait olyan módon betartsák, ahogy ezt előírták nekik, és hogy eközben a két celebrációs forma speciális jellegzetességeire figyelemmel lesznek.”

„A pápa már müncheni püspök korában nagy figyelmet fordított a liturgikus kérdésekre. Most pápaként továbbra is a *lex orandi – lex credendi* (Az imádság szabálya a hit szabálya – A szerk.) feladhatatlan elvének központi szerepét hangsúlyozza, és azt, hogy az eucharisztikus titkot az Egyház életadó elveként kell elismerni, ünnepelni és élni... A liturgia kevésbé olyan valami, amit tanulmányozni kell, hanem valami, amit ünnepelni, hinni és élni kell.”

„Számos negyven év alatti pap van, aki érdeklődik a tradicionális liturgia iránt. Ez egy érdekes jelenség. Számomra ez az idő jele, és a II. Vatikáni Zsinat arra figyelmeztet bennünket, hogy az idő jeleit mindig komolyan vegyük. E fiatal papoknál erős vágyat látok arra, hogy hivatásuk követelményeihez hűségesek legyenek. Azok a fiatal emberek, akik úgy döntenek, hogy papok lesznek, olyasmit választanak, ami több áldozatot követel tőlük, mint korábban.”

„Amikor mi a szemináriumba léptünk, az általános atmoszféra sokkal vallásosabb volt, mint napjainkban. Számos esetben tapasztalom, hogy e fiatal papokat motivációjuk a liturgia sokkal tradicionálisabb megértésére, a reverenda vagy papi létük más látható jelének viselésére és hivatásuk más módon való kimutatására ösztökéli. Ez nem jelenti azok bírálatát, akik identitásuk e külső jeleire kevesebb súlyt fektetnek. De az idők változnak. A fiatalok több konzekvenciát követelnek – és a fiatalság lelkesedését mindig bátorítani kell és soha nem szabad lebecsülni.”

„*Mostani problémánk a liturgikus fegyelem zűrzavarának szelleme, mely a világon széles körben elterjedt.* Ez a helyzet a különböző szinteken a liturgikus képzés elégtelenségének eredménye. Számos pap egyáltalán nem ismeri annak tényleges értelmét, amit ünnepel, és a maga-csinálás liturgiáját műveli. Szerencsétlenségre néhány esetben a püspökök sem tesznek ez ellen semmit, passzívan szemlélik ezt a folyamatot, sőt olykor még bátorítják is ezt a viselkedést.”

„*Az úgynevezett „zsinati szellem” nevében, ami a valóságban egyáltalán nem tartja magát a különböző dokumentumokhoz, sok olyasmí történt, ami az Egyháznak súlyos károkat okozott – legfőképpen egy bizonyos liturgikus kalandorság.* Ezt a diagnózist nem szabad a zsinat bírálatának tekinteni, hanem arra való felhívásra, hogy újra azt kövessük, amit ott valójában eldöntöttek. *A liturgia néhány jelentős változását a zsinat soha nem akarta.*”

„Én nem látom, miért kellene a papoknak és híveknek attól félniük, hogy annak betartását követeljük, amit a pap joguként ismert el. A félelem a hit hiányát jelenti. *Azon kívül igen súlyos ügy lenne, ha egy olyan világban, amely az igaz rend iránti érzékét elvesztette és ettől szenved, az Egyház valamelyik főpapja a pápával szembeni engedetlenséggel rossz példát mutatna.* Ez a legteljesebb mértékben szemben állna Krisztus példájával, aki megalázta magát és engedelmes volt az Atyához egészen a kereszthalálig.”

(Forrás: www.summorum-pontificum.de – Ford.: B. Élthes Eszter)

Kérjetelek és adatik

Hazánk legnagyobb engesztelője Árpád-házi Szent Margit. Amikor az ő ünnepnapjára (január 18.) került sor idén, akkorra már hazánkban igen nagy területen állt a belvíz és az árvíz is újból sok helyen fenyegette a gáttakat, illetve a mögötte lakókat. A belvízi kérdés komolyan befolyásolja az ezévi termést. Hiszen ha a belvíz alatt megfullad az őszi vetés, akkor az a baj, ha az átázott talajra nem tudnak rámenni a tavaszi munkákat elvégezni, akkor pedig az a baj.

Ezek miatt indított el egy komoly engesztelő testvérünk egy felhívást, mely szerint arra kérte az engesztelőket, hogy Szent Margit ünnepétől kilenc napon át napi egy teljes (öt tizedes) rózsafüzért imádkozzunk hazánk ezévi terméséért, az éhínség elkerüléséért. Ekkor a kétheti előjelzés

szerint komolyabb csapadék mennyiség és komoly hidegek voltak várhatók. Számomra nagy élményt jelentett, hogy ez az előjelzés napról napra változott, a csapadék és a komoly hideg is szép lassan elmaradt.

Egy hét múlva a médiában hallható volt, hogy már apadnak a belvizek. Nagy öröm volt ezt hallani. A kilenced befejeztével pedig már egy hétre előre teljes csapadék mentességet és az évszakhoz illő hidegeket ígértek.

Eszembe jutnak ilyenkor a Szűzanya szavai Szőkefalfán: „ima és böjt segítségével a természeti csapások is távol tarthatók”. Most hálát adhatunk az isteni gondviselésnek, hiszen kérésünket meghallgatva enyhültek ilyen irányú gondjaink!

Jánossy Gábor

Rád találtam

Figyelj szavamra, óh Uram!

Azt terjesztették Rólad, hogy nem létezel.

Én, ütődött, elhittem.

Tegnap este a felhők között láttam az eget.

Rájöttem, hogy becsaptak.

Ha előbb és jobban odafigyelek,

rájöhettem volna, hogy ezek

még a csillagokat is letagadják.

Egy tisztuláson estem át és megláttalak.

Nagyon szeretlek, vedd tudomásul!

Hamarosan nagy harcba indulok.

Ki tudja mi lesz velem?

Lehet, hogy már ma este találkozunk.

Nem voltunk jó pajtásai egymásnak:

Istenem, mégis kérlek, várjál a kapuban.

Látod, könnyezem.

Bár előbb megismertelek volna!

Mennem kell.

Furcsa: miután Rád találtam, nem félek a haláltól.

Találkozunk!

1944-ben egy háborúban elesett katona zsebében találták az utolsó „levelét”:

Mária- kegyhelyek

Szeged-Alsóváros

A Ferenc-rendi szerzetesek szigorúbb ága, az obszervánsok, 1444-ben telepedtek meg az Alsóvárosban, és templomukat a XIII. század első feléből származó, a Szent János lovagrend (a johanniták) számára épült templom romjaira emelték. A barátoknak a templom melletti egyszerű kolostorát a XV. század két nagy ferences szentje, Kapisztrán Szent János és Marchiai Szent Jakab is meglátogatta. A törökök elleni háborúk alatt többször járt itt Hunyadi János. Mátyás király nagy tisztelője volt a templom Szűz Mária képének, és az ő támogatásával kezdtek el nagyobb templomot építeni a Havas Boldogasszony tiszteletére 1465-ben. Az építkezést azonban csak jóval később, 1503-ban fejezték be. A hatalmas, gótikus templomot a XVIII. században újjáépítették, századunk első felében felújították.

A templom kegyképe a főoltáron van, a holdsarlón álló, napsugarakkal övezett Boldogasszonyt ábrázolja, balkarján a gyermek Jézussal, jobb kezében joggal. A Boldogasszony és a kis Jézus fejét korona ékesíti. Az obszerváns ferencesek ugyanis nagy tisztelői voltak Szűz Mária szeplőtelen fogantatásának, és a Napba öltözött Asszony képében tisztelték Istennek szeplőtelenül fogantatott és megdicsőült Anyját. Az ábrázolásnak törökellenes tartalma is volt: a sarkával a kígyó – a gonosz – fejét eltaposó asszony Szűz Mária, a gonosz pedig a török.

A legendás hagyomány szerint a kegykép már az 1500-as évek közepén megvolt, és a Szegedi Segítő Boldogasszony (Mária Auxiliatrix Szegediensis) már ekkor nagy tiszteletnek örvendett. Ebben az időben menekítette ki a képet a templomból a támadó törökök elől Szűz Máriának egy jámbor tisztelője, és a kolostor melletti kis tóban rejtette el. Néhány évvel később a képet egy török katona találta meg a

mocsárban, és – fölismerve benne a keresztények Szent Asszonyát – átadta a ferenceseknek.

A Szegedi Segítő Szűzanya közbenjárásának több csodás eseményt tulajdonítanak. A legenda szerint az 1697. évi zentai csatában a Szegedi Boldogasszony segítette győzelemre Savoyai Jenő herceget. Egy – a csata után Szegedre került – török katona elmondta, hogy a csata közben a törökök a kegyképen ábrázolt alakban látták megjelenni a Szent Szüzet a levegőben, és a látványtól annyira megrémültek, hogy nem tudtak ellenállni a keresztények bátor támadásának.

A feljegyzések szerint számos csoda történt a kegykép előtt: sok beteg meggyógyult, számos megrögzött bűnös megtért. A XVIII. és XIX. században négy alkalommal is tűz pusztította a várost, megrongálta a templomot, de a csodálatos kép mindig sértetlen maradt, és ma is régi szépségében látható eredeti helyén. Szeged-Alsóváros a múlt század közepén az egyik legismertebb és leglátogatottabb magyar zarándokhely volt.

A templomban – a kapun belépve a jobb oldalon – van egy másik kegykép is: a csensztochowai csodatévő Szűz Mária képének másolata, a Fekete Mária, vagy ahogyan Szegeden és környékén a vallásos nép emlegeti, a Szerecsön Mária.

A templom fő búcsúja Havas Boldogasszony ünnepén, augusztus 5-én van. Ilyenkor a városból és környékéről, de távolabbi helyekről is, az ország minden részéből összejönnek a zarándokok, a templomban virrasztanak, a kegykép előtt imádkoznak, énekelnek. Az ünnepi szertartás fénypontja a szentséges körmenet.

Jordánszky Elek tudós püspök így írt 1836-ban a szegedi kegyképről: „A Szegedi Boldogasszony képe azok közé a szent képek közé tartozik, melyek a végetlen hatalmú, végetlen irgalmú, végetlen kegyelmű Istennek választott eszközei, és itt számtalan kegyelmet nyernek Mária tisztelői... Egyedül az hallgasson Máriának dicséretéről, aki az ő segedelmét soha nem tapasztalta.”

K.D.

A papok nem azonosulhatnak egyetlen uralkodó kultúrával sem

Néha úgy tűnhet, hogy a pap szava „pusztába” kiáltó szó (Mk 1,3), de éppen ebben áll prófétai ereje: soha nem azonosulhat semmiféle uralkodó kultúrával vagy gondolkodásmóddal sem. Meg kell mutatnia azt az egyetlen újdonságot, amely képes arra, hogy valóban és mélyen megújítsa az embert, vagyis azt, hogy Krisztus az élő, közeli Isten, aki a világ életében és életéért működik – mondta XVI. Benedek pápa. A Szent Péter téren megtartott általános kihallgatáson katekézisében a júniusban befejeződő Papság évére való tekintettel a szolgálati papságról szólt.

A pap nem saját magát, saját elképzeléseit vagy filozófiáit hirdeti, hanem Krisztust. Korunk zűrzavarában, amikor az emberek irányt veszítettek, a pap Isten Szava világosságát viszi el a világba, a Világosságot, ami maga Krisztus.

Ebben a húsvéti időszakban, amely elvezet bennünket Pünkösöd ünnepéhez és a Papság évének június 9-én, 10-én és 11-én bekövetkező lezárásához, a pápa a papok Krisztushoz való hasonulásának hármass feladatára mutatott rá, amely a következő: **tanítani, megszentelni és kormányozni.**

Mindenekelőtt azt kell világosan látni, hogy mit is jelent az, hogy a pap Krisztus képviselőjében gyakorolja hármass feladatát. A hétköznapi nyelvben „képviseletet valakit” annyit jelent, mint valaki helyett jelen lenni, nevében szólni, mivel az illető nincs jelen a konkrét helyzetben. Vajon a pap is ilyen módon képviseli Krisztust? A válasz: nem, mert az Egyházban Krisztus mindig jelen van. Sőt, a tér és az idő korlátaitól függetlenül van jelen a feltámadás eseményének köszönhetően, amelyet különösen szemlélünk ebben a húsvéti időszakban.

Tehát a pap, aki Krisztus személyében – in persona Christi – cselekszik, soha nem egy távollévő nevében teszi azt, hanem magának a feltámadt Krisztusnak a nevében, aki ténylegesen jelen van és megvalósítja azt, amire a pap nem lenne képes: átváltoztatja a bort és a kenyeret, hogy azokban valóban jelen legyen az Úr, valamint feloldozza a bűnöket.

A pap hármass feladata lényegében a feltámadt Krisztus három cselekedete, amely ma az Egyházban és a világon tanít, ezáltal hitet teremt, egybegyűjti népét, jelenvalóvá teszi az igazságot, és valóban építi az egyetemes Egyház szeretetközösségét, megszentel és vezet.

A Szentatya a szerda délelőtti általános kihallgatáson részletesen kifejtette a tanítás szolgálatát „munus docendi”. Ma különösen fontos az Egyház tanítói küldetése, amelyet konkrétan minden egyes papja szolgálatán keresztül valósít meg. Nagy zűrzavarban élünk létünk alapvető választásait illetően, arra vonatkozóan, hogy mi is a világ, honnan jön, merre tartunk, mit kell tennünk, hogy a jót cselekedjük, hogyan kell élnünk.

Ebben a helyzetben valóban ismét megvalósul az Úr szava, akinek megesett a szíve népe láttán, amely pásztor nélküli nyájhoz hasonlított. Az Úr akkor mondta ezt, amikor látta a pusztaságban az őt követő ezreket, akik a kor számos áramlata közül nem ismerték fel, hogy mi az Írások igazi értelme. Az Úr részvétellel volt irántuk és értelmezte Isten szavát: ő maga Isten szava és megmutatta az irányt. Ez a pap szerepe, amikor „in persona Christi” cselekszik. Korunk zűrzavarában, irányt vesztettségében jelenlévővé kell tennie Isten szavának világosságát. A pap nem önmagáért beszél, nem azért, hogy csodálják. A jelenlévő Krisztus nevében tanít, felkínálja az Igazságot, ami maga Krisztus, Krisztus szava, Krisztus életmódja.

A pap tegye magáévá azokat a hitigazságokat, amelyeket hirdet. Éljen intenzív benső életet, mély szeretetközösségben magával Krisztussal. A pápa emlékeztetett Vianney Szent János alakjára, aki példamutató tanúságot tett, valamint idézett Szent Ágoston tanításából, miszerint a papok Krisztus szolgái.

A pap mindig „docens”, mindig tanít: akkor, amikor gondosan készül ünnepi prédikációjára, nem hanyagolva el a hétköznapi szentbeszédeket sem, a katechetikai képzésben, az iskolákban és felsőoktatási intézményekben, és főleg az által az iratlan könyv által, amely saját élete. Nem úgy tanít, mint aki rákényszeríti másokra saját igazságát, hanem alázatosan és annak a személynek a biztos örömeivel, aki találkozott az Igazsággal, amely magához ragadta és átalakította, tehát nem tehet mást, mint hogy másoknak tovább adja azt.

A papságot senki sem önmagától választja, nem jelent biztonságos életet, társadalmi pozíciót. A papság válasz az Úr hívására, akarására, hogy nem személyes igazságunk, hanem az Úr igazságának hirdetőivé váljunk – mondta szerda délelőtti katekézisében XVI. Benedek pápa.

(Vatikáni Rádió, 2010.04.14.)

Továbbra is imádkozzunk papi hivatásokért, a papnövendékekért, papjainkért, püspökeinkért, hogy a helyes, Istennek tetsző úton tudjanak járni.

A sátáni támadások mértéke miatt ehhez **ma már az ima önmagában kevés**, szükséges felajánlást is mellétennünk. Ezért, ajánljuk fel napi fájdalominkat, vagy bőjti felajánlással támogassuk ezt a nagyon fontos és nemes célt! Hiszen papok nélkül nincs Egyház! Hívó, Jézusba „szerelmes” papok nélkül pedig szétszéled a nyáj, melynek számtalan jelét tapasztaljuk ma már.

Szőkefálván a látnok, Rózsika – aki hosszú évek óta a folyamatos szenvedéseit elsősorban a papi lelkek megmentéséért ajánlja fel – azt kérte, hogy minden nap imádkozzuk a papokért a következő két imát: Hiszekegy... és Most segíts meg Mária... .

Kindelmanné Szántó Erzsébet asszonynak Jézus Krisztus az alábbiakat mondta: „**Aki a hétfői napot megtartja szigorú böjttel**, az minden alkalommal egy papi lelket szabadít ki a szenvedés helyéről... .

Kedd a családokért felajánlott nap legyen... .

Szerda a papi hivatások napja. Kérj Tőlem sok buzgó lelkű ifjút... .

Csütörtököt az Oltáriszentség engesztelésére szenteld... . A szigorú böjtöt ajánld fel a tizenkét papi lélekért. Az éjszakai virrasztást is értük ajánld fel... .

Pénteken a böjtöt lehetőleg úgy tartsd meg, hogy Szent Testemnek a kezesről való levétele idejéig böjtölj. Ezen a napon a virrasztó imádságot a tizenkét papi személyért ajánld fel... .

Szombat a mi Édesanyánk napja... . ő a Kegyelemek Anyja. Kérd a haladók papok számára a jó halál kegyelmét. Erre ajánld fel napodnak minden pillanatát... .” (Szereteláng lelki napló 36-37. old.)

Egy-egy engesztelő közösség az általuk ismert papokat beoszthatja, hogy senki se maradjon ki, és így név szerint imádkozzanak az általuk ismert papokért. Engeszteljünk – **imádsággal, böjttel, virrasztással**

A Papság évének meghirdetésekor hazánkban 7700-an imádkoztak (és imádkoznak ma is) név szerint egy-egy papért naponta. Ma, 2011 elején a Teréz Misszióknak már több, mint 9200 tagja van! Aki vállalja, hogy név szerint egy papért imádkozik minden nap élete végéig, az jelentkezhet a Liseux-i Kis Szent Terézről nevezett Teréz Missziónál: Holló Mihályné, 5200 Törökszentmiklós, Kossuth L. u. 54., tel: 06/56-393-093

A Teréz Misszió IV. találkozója idén, Gyöngyösön, a Szent Bertalan templomban – Nagytemplom – a Fő téren lesz, 2011. május 14-én (szentmise 11 órakor – Dr TERNYÁK Csaba érsek atyával).

Jánossy Gábor

Mária Korszaka

A magyarországi Máriás Papi Mozgalom életéből

Üdvözlégny Mária

Milánó, 2011. január 1.

A Máriás Papi Mozgalom Országos és Helyi Felelőseinek

Szeretteim, ez újesztendő kezdetén közel vagyok hozzátok a testvéri együttérzésemmel, az imámmal, hogy bizalommal és nagy reménnyel nézhessünk szembe a reánk váró feladatokkal.

Az eseményekkel szemben, amelyeket átélünk, és amelyek napról napra fájdalmasabbak és fenyegetőbbek, a mi biztos menedékünk ké *Mária Szeplőtelen Szíve válik*.

A 2010. október 25-én mondott szentbeszédemben, amelyet – miután Európában megtartottam az MPM Cönákulumait – egy hosszú utazásom végén mutattam be Fatimában, azt mondtam:

„Itt Fatimában Te erre a munkára hívtál meg engem, és rám bíztad a feladatot, hogy mindenhová elmenjek, minden papot meghívjak arra, hogy Szeplőtelen Szívednek szentelje magát.

Én ezt a küldetésedet teljesítettem ezekben az években. Hogy ezt végrehajtsam, 1500-szor utaztam repülővel, sok más utazást autóval és vonattal tettem meg. Többször mentem el az öt kontinensre, hogy az én paptestvéreim felajánlják magukat a Te Szeplőtelen Szívednek. Közülük a nagyobbik részük már a Mennysországban van, mások még itt, ezen a földön.

De ebben az évben egy rendkívüli esemény történt: május 12-én itt, Cova Iriában, a Szentatya, XVI. Benedek pápa, Te előtted, a Te Szeplőtelen Szívednek felajánlotta a világ összes papját. Nos, ezzel a felajánlással szinte úgy tűnik, mintha az én feladatom véget is érne és az én utam befejeződne. Lehet, hogy igen... mármint az a része, hogy a papokkal elvégeztessem a felajánlást.

Ma azonban egy új, ennél sokkal fontosabb szakaszt kell elkezdenünk: azt, **hogy éljük is meg ezt a felajánlást**.

Ugyanis ha mi átéljük ezt a felajánlást, akkor a mi életünket a Te anyai szereteted alakítja át, és mi magunk válunk a szereteted sugaraivá, amelyek mind inkább terjednek a világ minden részén. A Szeretet megvilágosít, megszentel, átalakít bennünket”

2010-ben részt vehettem a következő tíz nemzet helyi Cönákulumain: Brazíliában, Bolíviában, Peruban, Szlovéniában, Olaszországban, Svájcban, Németországban, Franciaországban, Spanyolországban és Portugáliában.

Európába és Amerikába mentem. Meglátogattam 70 várost, 30-szor utaztam repülővel, 110 Cönákulumot vezettem, amelyeken 2 bíboros, 45 püspök, 1500 pap és 350.000 hívő vett részt.

Collevalenzában az állandó Cönákulum formájában megtartott lelkigyakorlaton *egy Bíboros, 21 Érsek és Püspök, valamint 300 Pap vett részt az öt kontinensről.*

Az Úr akarására bízom és Mária Szeplőtelen Szívére a Cönákulum programjainak a megvalósulását, amelyeket erre az évre előkészítettem.

1. Lelkigyakorlat

Collevalenzában 2011. június 26 - július 2-ig az Irgalmas Szeretet kegyhelyén tartunk lelkigyakorlatot Európa, Amerika, Afrika, Ázsia és Óceánia MPM-es Püspökei és Papjai számára.

Közlöm veletek továbbá:

- a) mindegyiktek számára lesz hely magában a Házban. De csak kevés hívőt engedünk be oda, és csak azokat, akiknek az MPM-ben felelősségük van,
- b) Felszólítom a papokat, hogy hozzanak mise-intenciókat, hogy testvéri segítséget ajánlhassunk azok számára, akiknek anyagi nehézségei vannak,
- c) Minden információért és a tényleges bejelentkezéssel forduljatok – mint mindig – P. Florio Quercia SJ-hez, - Via Carlo Marx, 1 – Centro San Francesco de Geronimo – 74023 – Grottaglie (TA). Fax (1139) 099 5635710. Telefon (0039) 333 6322248. E-mail: querciaflorio@tiscali.it

2. Külföldi regionális cönákulumok

Korom és bizonytalan egészségi állapotom miatt úgy gondoltam, hogy ebben az évben kihagyom a dél-amerikai utazásomat, miután egymás után 24-szer jártam Brazíliában és Latin Amerikában.

Ha az erőm engedi, szándékomban van elmenni június 25-én Szlovéniába és szeptember 15 - november 15-ig Kanadába, az Egyesült Államokba és Mexikóba. Rábízom a nemzeti felelősökre a feladatot, hogy hagyjanak nekem egy kis szünetet a pihenésre ezen a nehéz utamon.

3. Helyi cönákulumok Olaszországban

- a) március 22. Ferenze, Toscana
- b) március 24: Collalavenza, Umbria
- c) március 28: San Gabriele, Abruzzo
- d) március 30: Róma, Láció
- e) március 31: Pompei: Campania
- f) április 5: S. Giovanni Rotondó, Puglia
- g) április 12: Padova, Veneto
- h) április 14: S. Vito, Friuli-Venezia Giulia
- i) május 4: La Spezia, Liguria
- j) május 6: Bogogna, Emilia Romagna
- k) május 13: Caravaggio, Lombardia
- l) május 28: Capriana, Trentino, A. Adige
- m) június 9: Loreto, Marche

4. Szeretettől átalakulva

„Jézus az irgalmas Szeretet, mindenkit isteni szeretete égő kemencéjébe akar vinni. Engedjétek, hogy magával ragadjon titeket. Ne álljatok ellen hívásának. Járjatok velem az Ő isteni szeretete útján. Szeretett fiaim, ismerjétek meg ti is Jézus szeretetének édes élményét” (Papoknak, Szűzanya szeretett fiainak, 1997.10.01.).

A Jézus iránti szeretet rá kell, hogy vezessen bennünket arra, hogy Érte éljünk, hogy szívünk minden dobbanását Neki ajánljuk, hogy engedjük: az Ő isteni szeretetének a lángoló tüze égessen bennünket, és főleg hogy kövessük Őt az úton, melyet Ő elsőnek járt be.

Mária Szeplőtelen Szívében világosan körvonalazódik ez az út, amelyet végig kell járnunk, hogy elérkezzünk Jézus tökéletes követéséhez, hogy Ő alakíthasson bennünket az ő saját szeretetében.

a. Szeretet önmagunk megtagadásában

„Az első szakasz: a lemondás és az önmegtagadás. Szükséges, hogy lemondjatok önmagatokról, minden rendetlen kötődésekről, a szenvedé-

lyekről, a mértéktelen kívánságokról és a nagyravágyó tervekről. Még apostoli munkátokban se keressetek sikert vagy emberi elismerést, hanem keressétek a rejtettséget, a csendes apostolkodást a mindennapos alázatos, hűség köteleljesítésben.

Ily módon tudjátok a számotokra a legnagyobb veszélyt, az önszeretetet legyőzni. Ez Ellenfelem legegyszerűbb és leggyakoribb csapdája, amellyel haladásotokat akadályozni igyekezik” (1983.03.05.).

A leghatásosabb mód, hogy küzdjünk és legyőzzük a saját önzésünket az, hogy magunkat *az egyszerűség, az alázatosság álláspontjára* helyezzük, követve az evangéliumi kicsinység útját.

Íme, ezért e belső útirány kezdetekor nélkülözhetetlenné válik a *lelki gyermekiség* megtapasztalása.

„*Mindenkinek a lelki gyermekiség útján kell járnia.* Annak is, aki korban előrehaladott és jelentős állása van; annak is, aki tudós, akit a tanulás és tapasztalat évei alakítottak; annak is, akinek képzettsége gazdag és annak is, aki arra hivatott, hogy nagy felelősséggel járó feladatokat oldjon meg.

Emberi kibontakozások mellett, ami az évek egymásutánjában teljeseedik ki, *lelki gyermekiséget kérek tőletek*, belső kicsinységet, ami oda vezet, hogy magatokra vegyétek gyermekem, *Jézus alázatát és gyengeségét.*

Azt szeretném, hogy *szívetek legyen gyermekien tiszta*, ami nem ismer sem önszeretetet, sem bünt, nyitva áll a szeretetre és az odaadásra, a Mennyei Atyától vár mindent, hogy mindent továbbadhasson.

Azt szeretném, hogy *gyermekien szűzi lelketek legyen*, elzárva a csalás, a megtévesztés és a kétszínűség elől, ám amely virágként kinyílik arra, hogy befogadja a tudomány, az igazság és a bölcsesség sugarát.

Azt szeretném, hogy *gyermekien tanulékony akaratotok* legyen, amely még lágy agyagként kész arra, hogy hagyja magát teljes ráhagyatkozásban és bizalomban formálni. Olyan akarat, amelyet csak a jó és az igaz alakíthat.

A lelki gyermekiségnek ezen az útján kell szükségszerűen haladnotok, *ha tökéletesen akarjátok élni Szeplőtelen Szívemnek tett felajánlásotokat*” (1983.02.02.).

b. Szeretet a saját keresztünk hordozásában

Egy pap – akit Mária a lemondásra, az önmegtagadásra formált, hogy kicsiny és alázatos szívű legyen – arra hivatott, hogy mind inkább szenvedjen.

A szenvedés ideje értékes, és mindannyiunknak szelídséggel és bizalommal kell azt fogadnia, mert hasonlóvá tesz Jézushoz, a paphoz és az áldozathoz, munkatársaivá tesz bennünket az Ő megváltói művében és nagyon termékenyében ebben a megtisztulási időszakban.

„A szenvedés által váltok a megfeszített Jézushoz hasonlóvá, és ez a belső keresztre feszítés papi életetek minden napján és minden pillanatában végbemegy... Mindenekelőtt a papi szenvedések az, ami a lelkekre hat, hogy általuk elnyerjék a lelkek a kegyelmi életet és az üdvösséget” (1983.03.05.).

„A ti szenvedések, fiaim, már a föld megtisztulását szolgálja. Hogyha bekövetkezik a büntetés, az egyedül a szenvedésre való utolsó nagy felhívás lesz a világ megújítása és sok szegény fiam megmenekülése érdekében.

De semmi sem szolgálja inkább Szeplőtelen Szívem diadalát, mint amikor egy pap szíve szenved. Fiaim, Jézus van bennetek és folytatja tisztító küldetését. És csak az ő Vére képes lemosni minden rosszat, minden gyűlöletet, a világ minden bűnét.

Emiatt most, hogy a tisztulás ideje elérkezett, egyre több szenvedésre kaptok meghívást” (1975.09.15.).

De nem kell nagy és rendkívüli szenvedéseket várnunk.

Szűzanya kéri tőlünk a kis és rejtett szenvedéseket, azokat, melyek nekünk adatnak, hogy jól hordjuk a mi szolgálatunk keresztyét, hogy a feláldozás lelkületében éljünk a nap minden pillanatában.

„Az imádság pillanatában, amely oly szükséges és életetek központjává kell válnia; a szentmise bemutatásának bensőséges pillanatában, amelyben Jézussal együtt titeket is feláldoznak a világ életéért; a papi kötelességekhez való hűségetekben; hivatalotoknak megfelelően; az Evangélium hirdetésében, a hitoktatásban, a tanításban, a szeretet apostolságában, az emberekkel való találkozásban, mindenekelőtt azokkal, akik a legszegényebbek, magányosak és félreállítják őket, és azokat, akik úgy érzik, hogy mindenki visszautasítja őket.

Sohase keressetek papi apostolkodásokban tetszést, vagy bármely előnyt magatoknak: ajándékozatok magatokat állandóan a szeretet fáradhatatlan erejével másoknak. Ne tartson vissza a hálátlanság, ne akadályozzon az értetlenség, ne fékezzen a közömbösség, és ne fásszon el a választok hiánya” (1983.03.05.).

c. Szeretet: Jézust követni a Kálváriára

Ha az életben tudunk szenvedni és azt felajánlani, akkor így elindulunk Jézussal a mi tökéletes feláldozásunk Kálváriájára.

„Ti szeretett fiaim, akik papjai vagytok, most meghívást kaptok, hogy kövessétek Jézust mindenki megmentésére, mindennap, egészen húsvéti feláldoztatásotok beteljesüléséig” (1983.03.05.).

Itt is mindenek előtt egy belső feláldoztatásról van szó.

„Ma az elítélés hangjai számotokra azoknak a kiáltásai, akik visszautasítanak és elítélnek benneteket. Az elkövetett, a helyesnek tartott és ki nem engedett bűnök jelentik a ti fájdalmas megostorozásokat. A tévedés, amely terjed, és azzal fenyeget, hogy sok lelket eltávolít a hittől, jelenti számotokra a töviskoronát, amely átszúr benneteket. Hivatástokban hűségesen megmaradni számotokra azt jelenti, hogy követitek a Kálvária nehéz útját” (1983.03.05.).

De készeknek kell lennünk a saját életünket is felajánlani, mivel a nagy megpróbáltatások befejező idejében kérhetik tőlünk is a vértanúság végső tanúságtételét.

„Velem együtt viseljétek el a világ vádaskodását, a visszautasítást, az üldözést és a halálos ítéletet egy olyan társadalom részéről, mely folytatja Istenének a megtagadását, a romlottság, a gyűlölet és az erkölcstelenség sötétségében járva. Hordozzátok velem együtt mindennap súlyos kereszteségeket. Szeretettel ontsátok ki véretek. Engedjétek, hogy ugyanannak a vérpadnak az oltárára helyezzenek benneteket. Szelíd bárányként engedjétek, hogy kezeteiket és lábatokat szögek járják át: szeressetek, bocsássatok meg, szenvedjétek és ajánljátok fel magatokat az Atyának szeretettel mindenki megmentéséért” (1981.04.17.).

A végső cél, melyhez a Máriának tett önfelajánlás megélésének az útja vezet, az az, hogy sikerüljön szeretni Jézust Mária lelkesedésével, utánozni őt Mária hűségével és újra élni őt, haladva az ő anyai szeretetének az útján.

Ily módon Jézus mindannyiunkban élhet, és az ő isteni Szeretetének ereje tökéletes egységben használ fel bennünket. Akkor megvalósul az Őbenne levő azonosulásunk misztériuma.

Az én testem a te Testedben, az én vérem a te Véredben; az én lelkem a te Lelkedben; az én lelkületem a te Lelkületedben; az én szívem a te Szívedben; az én tudatom a te Tudatodban; az én értelmem a te Értelmedben; az én akaratom a te Akaratodban; az én szabadságom a te Szabadságodban.

Mindannyiunk számára ugyanaz a szent Pál-i tapasztalat teljesedik be: „Számomra az élet Krisztus, a halál pedig nyereség”, mert megyek, hogy mindig Vele maradjak (Fil. 1,21).

Így a Mária Szeplőtelen Szívének tett önfelajánlás megélése odavezet bennünket, hogy Jézus Szeretete megvilágítson, megszenteljen és átalakítson minket.

Tehát végül is micsoda a Szeplőtelen Szív diadala, ha nem a Szív szeplőtelen diadala, ha nem a Szeretet szeplőtelen diadala? Most válik érthetővé, hogyan esik egybe Mária Szeplőtelen Szívének a diadala Jézus Irgalmas Szeretetének diadalával.

Az Irgalmas Szeretet diadalával az Isteni Irgalom harmatként leszáll, hogy újra élessze ennek az emberiségnek a sivárságát, amelyet megújít a szeretetben, és így az emberiség megismer egy új civilizációt: a szeretet civilizációját.

Mária Szeplőtelen Szívében mi ennek az új civilizációnak a mestereivé válunk.

A mély sötétségben, amely a világot betakarja, az Egyházat elhomályosítja, rád tekintünk, Fatimai Szűzanya, Napba öltözött Asszony, hogy Veled nézzünk az Égre, és így megértsük, hogy az Úr nagy napja közel van. Elő kell készülnünk Jézus dicsőségben való visszatérésére, az Igazság sugárzó Napjára, amely új eget és új földet teremt.

Jöjj el Úr Jézus!

Rátok bízom - akik felelősök vagytok - a feladatot, hogy ismertessétek meg ezt a levelet a Máriás Papi Mozgalom tagjaival, hogy olvassák, és jól elmélkedjék át. Mindannyiótoknak szeretetteljes üdvözetemet küldöm a papi áldással.

Választ várok, hogy közöljétek a Ti híreiteket.

Mária Szeplőtelen Szívében a ti kis testvéretek:

Stefano Gobbi atya

Gobbi atya az idén nem tud jönni Magyarországra.

E-mail-ben kaptam Gobbi atya titkárától, Quartilio Gabrielli-től Gobbi atya válaszát 2011.01.03-án:

„Kedves János, Stefano Gobbi atya megkapta a leveledet és bátorít: továbbra is terjeszd a cönakulumokat Magyarországon, ugyanúgy a Kék Könyv terjesztésével is törődj. Csak még annyit, hogy ebben az évben (Gobbi atya) szeptemberre, októberre és novemberre beprogramozott egy hosszú utat Kanadába, USA-ba és Mexikóba. Tehát nem vállal más kötelességet. Amikor eljössz a Lelkigyakorlatra Collevalenza-ba, beszélj majd vele. Kedves üdvözet Mária Szeplőtelen Szívében. P. Quartilio”

Sóti János SJ, országos felelős

A te fájdalmas kínszenvedésed

A kereszt számodra az Atya akarata, ó, fiam, amelyet egyedül csak akkor hordozol helyesen, hogyha minden pillanatban segíted Szeplőtelen Szívem tervét.

Hordozd mindennap keresztedet, és na kerüld ki soha az isteni akaratot. A te sebeid a meg nem értettség, a kétely, a határozatlanság, a számtalan hűtlenség. Ezek a lélek igazi sebei, amelyeket senki sem lát, értékesebbek az aranynál, de vércseppjeit mindenkor összegyűjtöm, hogy megöntözsem paptestvéreid kiszáradt és szomjas lelkét.

Kálváriára vezető utad ez, amelyet értem kell megtenned egyedül és bizalommal, sok félelmed és azok kevély kételkedése közepette, akik téged körülvesznek és nem hisznek neked. Az a végtelen fáradtság, amelyet érzel, a kimerültség, amely téged letérít, a te szomjúságod. Az ostorcsapások és az arculütések Ellenfelem cselvetése és fájdalmas kísértései.

Az ítéletet követelő kiáltozás az az utadat akadályozó sok kígyó és csipkebokor, amely oly sokszor megvert, törekeny gyermeki testedet összeszurkálja.

Azaz elhagyatottság, amelyre téged meghívlak, annak keserősége, hogy mindinkább egyedül érzed magad, távol barátaidtól és tanítványaidtól, gyakran még legbuzgóbb követőidtól is visszautasítva.

De melletted van a fájdalmas Anya, övele éled át szeretettel és bizalommal a *te fájdalmas szenvedésedet*, amelyet senki sem láthat, de mégis mindennap emészt téged, mint valamennyi paptestvéredért általam felajánlott áldozatot.

Haláloed az a mély csend, a rejtettség, a megalázkodás és a peremre állítottság, amelyet tőled mindig kérek. Édesanyád szűzi méhe Húsvétod új sírja, amely mostmár Szeplőtelen Szívem mélyén örökké váló – te, kedves fiaim közül legkisebb szeretett fiam.

(Szűz Mária üzenete Gobbi atyán keresztül, Dongo, 1985. április 5., Nagypéntek)

A r ó z s a f ü z é r

Elmélkedés a fájdalmas titkokról

1. aki érettünk vérrel verejtékezett

Jézus a Getszemáni kertben szívből, szívvel imádkozott, mély átélésben. Igyekeznünk kell nekünk is imádságainkat minél jobban átélni.

Tudok-e, akarok-e szívből, szívvel imádkozni?

2. akit érettünk megostoroztak

Jézus a megostoroztatással igen komoly áldozatot vállalt értünk, lelkünk megmentéséért. A mi életünkben az áldozat vállalásnak lényegesen kisebb eseteivel találkozunk.

Milyen gyakran tudok áldozatot hozni a körülöttem élőkért?

3. akit érettünk tövissel koronáztak

Jézust megalázásból, gúnyból koronázták töviskoronával. Ő ennek lelki szenvedését felajánlotta értünk. Minket – ha a jézusi keskeny úton járunk – szintén érhetnek megaláztatások, gúny tárgyai lehetünk egy-egy helyzetben.

Az evilági gondolkodásmódból eredő megaláztatásaim lelki fájdalmát fel tudom-e ajánlani a körülöttem élőkért?

4. aki érettünk a keresztet hordozta

Jézus kereszthordozása, nekünk szóló ajándékká vált. A mi szenvedésünk, kereszt hordozásunk tudatos vállalása, másokért való felajánlása szintén ajándékká válhat környezetünk számára.

Tudok-e vállalni engesztelő felajánlást másokért, vagy akár mások helyett?

5. akit érettünk keresztre feszítettek

Jézus keresztre szegezve is gondoskodott Anyjáról és a szeretett tanítványról.

Akarom-e fájdalmaimat, szenvedéseimet felajánlani Istennek, így gondoskodva mások lelki megmentéséről?